

Dosar nr.22239/3/2017
(2133/2019)

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
ÎN C H E I E R E

Ședința publică din data de 07.10.2020

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE - [REDACTED]

JUDECĂTOR - [REDACTED]

GREFIER - [REDACTED]

Pe rol se află apelul formulat de apelanta reclamantă [REDACTED] împotriva încheierii de ședință din 26.11.2019, respectiv împotriva sentinței civile nr. 2619 din 14.12.2018, pronunțate de Tribunalul București – Secția a IV-a Civilă, în contradictoriu cu intimații pârâți [REDACTED]

Pricina are ca obiect – acțiune întemeiată pe dispozițiile Legii nr.10/2001.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă avocatul Valentina Topor Vârban, în calitate de reprezentant al [REDACTED], având împuternicirii avocațiale seria B nr.4756481/2019, emisă de Baroul București, pe care o depune la dosar, însoțită de delegația de substituie, lipsind intimații pârâți [REDACTED]

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței depunerea la dosar a unor note de ședință formulate de apelanta reclamantă însoțite de înscrisuri, după care:

La interpelarea instanței, de a preciza dacă textul art.43 din Legea nr.10/2001 este complet și de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu întrebarea preliminară, dacă în cazul cererilor înaintate de Comisile de fond funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar, avocatul apelantei reclamante apreciază că ar fi utilă o astfel de solicitare înaintată Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea aspectului de drept. În acest sens depune două hotărâri pronunțate de Curtea de Apel București cu titlu de practică judiciară din care rezultă că cererile declinate de la Comisile de fond funciar către Comisile de Aplicare a Legii nr.10/2001 nu necesită formularea unei noi notificări în baza Legii nr.10/2001. Pe de altă parte este adiacent acest aspect, cererile urmând a fi soluționate conform procedurilor prevăzute de Legea nr.10/2001. Dispozițiile art.43 din Legea nr.10/2001 nu precizează în mod expres și este nevoie de o interpretare prin coroborarea tuturor celorlalte dispoziții din Legea nr.10/2001 și Legea fondului funciar, așa încât o clarificare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție pe complet privind dezlegarea unor chestiuni de drept este necesară și utilă.

Interpelată fiind, avocata apelantei reclamante învederează că interpretarea are influență directă asupra cauzei și de această lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, împrejurarea față de care apreciază că sunt îndeplinite toate condițiile pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu această chestiune. În cazul în care instanța va dispune sesizarea ÎCCJ solicită suspendarea prezentei cauze.

Curtea reține dosarul în pronunțare cu privire la acest incident.

CURTEA,

Analizând actele și lucrările cauzei cu privire la incidentul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept dacă în cazul cererilor înaintate de Comisiile de Fond Funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar, conform celor dezbătute la termenul din 7.10.2020, în care apelanta reclamantă și-a exprimat opinia în sensul admisibilității sesizării și necesității sesizării ICCJ, conform celor consemnate în practica prezentei încheieri, iar intimații pârâți nu s-au prezentat la judecată neexprimându-și opinia pe problema de drept dezbătută, Curtea constată că sunt întrunite condițiile legale de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând cele ce urmează:

I. Expunerea succintă a procesului

1. Procesul a început la data de 21.06.2017.

2. Obiectul acțiunii precizate: se solicită de reclamanta apelantă, în privința pârâtului [REDACTED], cu privire la care este necesară dezlegarea unei chestiuni de drept de către ICCJ, obligarea [REDACTED] să soluționeze cererea de reconstituire a dreptului de proprietate nr. 34334/21.09.2005, în sensul să emită în temeiul art. 43 al Legii nr. 165/2013 și ale Legii nr. 10/2001 dispoziția de restituire în natură pentru terenul liber de construcții în suprafață de 2948,43 mp [REDACTED], și respectiv să se constate îndreptățirea reclamantei, în referire la obligația pârâtului [REDACTED] să emită dispoziția cu propunere de acordare de măsuri compensatorii, pentru restul terenului de 21 mp de la aceeași adresă imposibil de restituit în natură conform expertizei judiciare administrate la prima instanță, de persoană îndreptățită la măsuri compensatorii, în temeiul dispozițiilor art. 43 al Legii nr. 165/2013 și ale Legii nr. 10/2001.

3. Cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 165/2013 dar și ale Legii nr. 10/2001.

4. Prin Sentința civilă nr. **nr.2619/14.12.2018, Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă** a respins ca neîntemeiată acțiunea precizată a reclamantei [REDACTED] în contradictoriu cu pârâții [REDACTED].

5. Sentința antemenționată a arătat următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a IV-a Civilă reclamanta [REDACTED] în contradictoriu cu pârâții [REDACTED]

solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, în temeiul art. 35 alin. (2) și alin. (3) din Legea 165/2013, coroborat cu art. 43 din Legea 165/2013 și raportat la art. 1, 7 și 9 din Legea 10/2001, instanța:

1. sa oblige [REDACTED] sa îi restituie în natură, liber de sarcini, terenul situat în București, [REDACTED] în suprafața de 4.000 mp, preluat abuziv de stat,

2. În situația în care restituirea în natura nu mai este posibilă, în contradictoriu cu parații 1, 2 și 3, să se constate dreptul său la măsuri reparatorii în echivalent potrivit Legii 10/2001 și Legii 165/2013,

3. să oblige paratul [REDACTAT] la plata cheltuielilor ocazionate de prezentul proces, cu mențiunea că, dacă se va recunoaște dreptul până la primul termen, nu va solicita cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că autorul său, avocat [REDACTAT], a deținut în proprietate terenul pe care l-a dobândit în baza contractului de vânzare - cumpărare, autentificat sub nr. 33114/25.11.1931 de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat.

Conform matricolei nr. 1/1948 rezulta că autorul său, [REDACTAT], este înscris ca proprietar în vederea stabilirii impozitului aferent terenului arabil în suprafața de 12,40 ha în baza recensământului din anul 1946-1948.

Terenul a fost preluat de Stat în mod abuziv, fără titlu, așa cum rezulta din adresa PMB 819767/5152/16.09.2009: „nu deținem până în prezent date în legătura cu modalitatea de trecere în proprietatea statului a imobilului ce face obiectul solicitării”.

În baza Legii 247/2005 a înregistrat cerere pentru restituirea tuturor terenurilor care au aparținut autorului său [REDACTAT], înregistrată la Primăria Sectorului 1, sub nr. 34334/21.09.2005.

Prin adresa nr. 11825/19.04.2013 a anexat la cererea pentru reconstituirea dreptului de proprietate actul de vânzare-cumpărare mai sus menționat, precum și extras din planul parcelar privind amplasamentul terenului în cauză.

Prin Procesul - verbal al Subcomisiei Sector 1 pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor 16.03.2016, competența de soluționare a fost declinată de la Comisia de fond funciar în favoarea Comisiei de aplicare a Legii 10/2001 de pe lângă Primăria Municipiului București, potrivit art. 43 din Legea 165/2013.

Astfel, cererea de restituire a terenului preluat abuziv de stat se afla înregistrată la Primăria Municipiului București, Comisia de aplicare a Legii 10/2001 de la începutul lunii aprilie 2016, dar nu a fost soluționată până în prezent.

În condițiile în care s-a stabilit că cererea urmează a fi soluționată conform normelor prevăzute de Legea 10/2001, astfel cum au fost completate și modificate ulterior prin Legea 165/2013, în cele ce urmează a raporta dispozițiile acestei legi la situația de fapt, sens în care au fost reproduse textele de lege incidente.

Pentru toate aceste considerente, solicită admiterea acțiunii, iar prin hotărârea ce se va pronunța:

- să se constate că este persoana îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de lege pentru Terenul preluat abuziv de stat, în calitate de unic moștenitor al fostului proprietar care a formulat cerere de restituire (art. 4 din Legea 10/2001 coroborat cu art. 43 din Legea 165/2013);

- să se constate dreptul la restituirea în natura pentru partea de Teren liber și să fie obligat Mun. București și Primarul Mun București să-i restituie terenul liber de sarcini, conform art. 9 din legea 10/2001;

- să se constate dreptul la măsuri reparatorii în echivalent puncte pentru partea de Teren care nu poate fi restituită în natura, să se constate întinderea dreptului la măsuri reparatorii în echivalent puncte conform valorilor din grilele notarilor publici, obligați CNCI să emită decizie de compensare în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri

În dovedirea prezentei acțiuni solicita încuviințarea următoarele probe: 1. Proba cu acte:

A depus în copie următoarele acte: Contract de vânzare-cumpărare încheiat între

[REDACTAT], prin care acesta din urmă a dobândit terenul în suprafața de 4.000 mp în comuna Băneasa Herăstrău, Județ Ilfov; Certificat de moștenitor legal nr. 705/17.05/1982 având ca moștenitor după defunctul [REDACTAT]

_____ ; Certificat de moștenitor legal nr. 242/12.02.1991 având ca unic moștenitor după defuncta _____ ; Cerere pentru restituirea tuturor terenurilor care au aparținut autorului său _____ înregistrata la Primăria Sectorului 1, sub nr. 34334/21.09.2005; Extras din Procesul-verbal Subcomisiei sectorului 1 pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 16.03.2016; Adresa PMB 819767/16.04.2009; Plan parcelar; Matricola nr. 1/ 1948 ce atesta calitatea de proprietar a lui; împuternicire avocațială.

A solicitat ca , sa înainteze la dosarul cauzei copie de pe dosarul administrativ cuprinzând secțiunea de acte referitoare la acest imobil(precizând că exista un dosar comun cu toate imobilele solicitate de reclamantă, astfel cum a fost transmis de Primăria Sectorului 1);

A solicitat efectuarea unei adrese către DITL Sector 1 prin care sa ne comunice istoricul de rol fiscal al imobilului _____

_____, începând din anul 1931 pana la momentul preluării de către stat, precum si istoricul de rol fiscal al imobilului după momentul preluării pana in prezent; Interogatoriul paratului: pentru ; .Expertiza tehnica de specialitate topografie si evaluare cu obiectivele:

- sa se identifice lotul nr. 133 IV din _____
- sa se identifice daca terenul este afectat de construcții si sa se identifice acestea structural si juridic;
- sa se stabilească daca Terenul este afectat de detalii de sistematizare;
- sa se evalueze terenul raportat la valoarea stabilita prin grila notarilor conform Legii 165/2013;
- in situația in care _____ oferă un teren la schimb (daca Terenul poate fi în întregime restituit în natura), sa se stabilească valoarea terenului acordat la schimb, dupa același criteriu - grila notarilor;

orice alta proba ar rezulta din dezbateri.

In drept, a invocat Legea 165/2013 - art. 1,17,21 si art. 35; Legea 10/2001 - art. 1, 4, 7, 8,9,10,11 si 12; Convenția Europeana a Drepturilor Omului - art. 6.

La solicitarea tribunalului, reclamanta a depus **precizări** cu privire la obiectul acțiunii si la pretențiile formulate in contradictoriu cu fiecare parat, cu indicarea temeiului de drept la care se raportează, astfel:

In temeiul art. 35 alin. (3) coroborat cu art. 43 din Legea 165/2013, raportat la art. 1, 7 si 9 din Legea 10/2001, **să fie obligați _____ si _____ sa-i restituie in natura, liber de sarcini, terenul in suprafața de 4000 mp,**

Hotărârea urmează sa fie pronunțata si in contradictoriu si cu Prefectul Municipiului București, care ar fi avut in procedura administrativa competenta de a aviza pentru legalitate dispozițiile emise de Primar in baza art. 21 din Legea 10/2001.

In temeiul art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013, in situația in care restituirea in natura nu mai este posibila pentru întreg Terenul sau pentru o parte din acesta, in contradictoriu cu parații de la punctul 1, 2 si 3, să se constate dreptul său la masuri reparatorii in echivalent, iar in contradictoriu cu paratul de la punctul 3 _____, stabilirea întinderii dreptului său si să fie obligată _____ sa-i acorde drepturile de despăgubire conform întinderii acestora stabilite de către instanța.

Constatarea dreptului la masuri reparatorii in echivalent se va realiza in contradictoriu cu si _____. Întrucât, in calitate de unitate deținătoare, _____, prin Dispoziția Primarului General, avea obligația de a constata calitatea de persoana îndreptățita

la masuri reparatorii in echivalent, daca este cazul si obligatia de a propune prin Dispoziție acordarea acestora. Ulterior, Dispoziția cu propunere de acordare masuri reparatorii in echivalent este supusa avizului de legalitate al Prefectului, in exercitarea tutelei administrative. A se vedea, si art. 21 alin. (3) din Legea 165/2013. Ulterior verificării si evaluării, la propunerea ANRP, CNCI validează sau invalidează decizia entității investite de lege cu soluționarea Notificării - art. 21 alin. (8) din Legea 165/2013. Potrivit art. 21 alin. (6), evaluarea masurilor reparatorii o realizează ANRP, care asigura secretariatul CNCI.

Față de aceste dispoziții legale a arătat că întinderea dreptului o va stabili instanța conform art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013 in contradictoriu cu CNCI si tot in contradictoriu cu acest parat va stabili obligația de acordare a masurilor reparatorii, conform art. 35 alin. (3) coroborat cu art. 21 alin. (9) din Legea 165/2013.

Solicita cheltuieli de judecata de la in condițiile in care apreciază ca numai acest parat se afla in culpa procesuala efectiva pentru promovarea prezentei acțiuni, iar nu si ceilalți parați care nu ar fi putut sa-si îndeplinească obligațiile legale mai înainte de a fi emisa dispoziție in condițiile Legii 10/2001.

Aceasta nu înseamnă însă ca prezenta acțiune ar fi prematura in privința acordării masurilor reparatorii in echivalent, întrucât legiuitorul a prevăzut ca, in situația in care unitatea deținătoare/entitatea investita cu soluționarea notificării nu isi respecta obligația de a emite dispoziția corespunzătoare pana la data de 1 ianuarie 2017, atunci instanța devine competenta sa se substituie tuturor instituțiilor implicare in procedura de restituire in natura sau de acordare a masurilor reparatorii in echivalent, astfel încât, prin *hotărârea pronunțata in acțiunea reglementata de art. 35 alin. (3) din Legea 10/2001*, persoana îndreptățita sa dobândească efectiv dreptul sau fie in natura/ fie in echivalent.

Prezentele Precizări completează in mod corespunzător si lămuresc acțiunea cu care a investit instanța.

Pârâțul [REDACTAT] a formulat **întâmpinare** solicitând respingerea acțiunii pentru următoarele motive.

Solicită instanței să constate că prezenta cerere de chemare în judecată este o veritabilă acțiune în soluționarea pe cale judecătorească a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate depusă de reclamantă în temeiul legilor fondului funciar la Primăria Sectorului 1 al Municipiului București.

Or, prin Legea nr. 111/2017, art. 11 din Legea nr.165/2013 care reglementa această posibilitate, a fost abrogat.

De asemenea, arată că dispozițiile legale pe care își întemeiază acțiunea reclamanta, respectiv art. 35 și art.43 din Legea nr.165/2013 nu sunt aplicabile în speță, acestea fiind aplicabile doar cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 și art.36 alin.5 din Legea nr.18/1991.

Cererile depuse în temeiul art. 36 alin. 5 din Legea 18/1991 republicată, cu modificările și completările ulterioare și al art.34 din Legea 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, care vizează teren cu categoria de curți-construcții, nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, se transmit comisiilor constituite pe lângă autoritățile publice locale pentru aplicarea Legii 10/2001, în vederea soluționării, scopul pe care legiuitorul l-a urmărit prin reglementarea redată fiind acela de a supune exclusiv condițiilor de acțiune mai permissive stipulate de Legea 10/2001 cererile de restituire a terenurilor neconstruite formulate de către foști proprietari sau moștenitorii acestora.

Interpretarea coroborată a art. 4 si art. a 43 din Legea 165/2013 conduce la concluzia că autoritatea investită cu soluționarea cererii de restituire, în speță Subcomisia este competentă să aplice prevederile art.43 din Legea nr.165/2013.

Pe de altă parte, prin cererile nr.24516/23.03.1998 și nr.34334/21.09.2005 reclamanta a solicitat mai multe suprafețe de teren, fiind evident că nu toate aceste suprafețe pot face

obiectul art.43 din Legea nr. 165/2013, iar potrivit dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 18/1991, republicată, coroborat cu prevederile art.3 din Legea nr. 1/2000 și art.5 din HG nr.890/2005, modificată și completată prin HG nr.1832/2005, subcomisiile locale de sector, reprezentate prin primar, sunt singurele care identifică terenurile aflate la dispoziția consiliilor locale și verifică situația juridică a acestora, respectiv destinația terenurilor - agricole sau curți - construcții.

Având în vedere că potrivit Legii nr. 50/1991, intravilanul localității reprezintă teritoriul care constituie o localitate și cuprinde ansamblul terenurilor de orice fel, cu/fără construcții, organizate și delimitate ca trupuri independente, plantate, aflate permanent sub ape, aflate în circuitul agricol sau având o altă destinație, apreciază ca nefondate susținerile reclamantei ce vizează incidența dispozițiilor art.43 din Legea nr. 165/2013 motivat de faptul că toate terenurile de pe raza sectorului 1 au fost trecute în intravilanul municipiului București.

În susținerea cererii de chemare în judecată reclamanta a anexat cererea nr. 34334/21.09.2005, depusă la Primăria Sectorului 1, prin care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate pentru mai multe terenuri moștenite de aceasta de la mama sa ([redacted]) la bunica sa ([redacted]) și de la unchiul său ([redacted]).

Prin procesul verbal al ședinței din data de 16.03.2016 Subcomisia sectorului 1 al municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a dispus declinarea competenței de soluționare a cererilor nesoluționate, formulate de [redacted] cu privire la suprafețele de teren ce intră sub incidența dispozițiilor art.43 din Legea nr. 165/2013, către Comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001 din cadrul Primăriei Municipiului București, întregul dosar fiind înaintat în copte Comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001 din cadrul Primăriei Municipiului București, întrucât nu toate terenurile solicitate au regim juridic intravilan, curți-construcții.

Prin cererea de chemare în judecată reclamanta solicită constatarea calității de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de lege pentru terenul în suprafață de 4000 de mp situat în București, [redacted] teren dobândit de autorul reclamantei - [redacted], prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.33114/25.11.1931, afirmând că imobilul solicitat a fost preluat abuziv de statul român, iară decizie de preluare.

Se afirmă, de asemenea, că autorul acesteia, [redacted] ar fi deținut la nivelul anului 1948, teren arabil în suprafață totală de 12,40 ha, potrivit Matricolei nr. 1, matricolă pe care reclamanta o invocă în toate dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

Având în vedere că potrivit actului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.33114/25.11.1931 autorul reclamantei - [redacted] a cumpărat „un teren plantat cu pomi fructiferi”, apreciază că în speță sunt incidente dispozițiile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Din cele mai sus expuse rezultă că soluționarea cererii cu privire la imobilul situat [redacted] în suprafață de 4000 mp este de competența Subcomisiei sectorului 1 al Municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, și nu a Municipiului București, motiv pentru care solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În drept, a invocat dispozițiile art.205 NC PC și pe prevederile legale menționate în prezenta.

S-a solicitat judecarea cauzei și în condițiile art.223 alin.3 din NCPC.

Pârâta [redacted] a formulat *întâmpinare* și a invocat - excepția prematurității cererii de chemare în judecată formulată de către reclamantă cu privire la acordarea măsurilor reparatorii în echivalent.

Cererea reclamantei cu privire la solicitarea măsurilor reparatorii prin echivalent, este prematură din două motive:

1. Dosarul reclamantei nu a fost soluționat de către primărie.

În cazul de față, entitatea competentă cu soluționarea notificării, nu a emis o dispoziție pentru imobilul teren în suprafață de 4000 mp.

2. Potrivit dispozițiilor art. 35 alin. (2), persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței de judecată în termen de 6 luni de la expirarea termenului prevăzut de lege pentru soluționarea cererii sale.

Din analiza coroborată a celor două texte de lege ante-menționate, apreciază că legiuitorul a stabilit, pe de o parte, un termen prohibitiv și absolut de 60 de luni, care împiedică formularea cererii înainte de împlinirea lui, iar, pe de altă parte, un termen imperativ (peremptoriu) și absolut de 6 luni a cărui nerespectare atrage sancțiunea decăderii din dreptul de a mai formula cererea de chemare în judecată.

Prin urmare, orice cerere de chemare în judecată formulată anterior împlinirii termenului prohibitiv de 60 de luni trebuie respinsă ca fiind prematur formulată.

II. în subsidiar, având în vedere prevederile Legii nr. 165/2013, vă solicităm respingerea cererii de chemare în judecată, pentru următoarele considerente:

Conform art. 17 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 165/2013, la care am făcut referire mai sus, [redacted] validează/invalidază, în tot sau în parte, deciziile emise de entitățile investite de lege, care conțin propunerea de acordare de măsuri reparatorii.

Mai mult, în prezenta cauză devin incidente prevederile noului act normativ, având în vedere dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013, conform cărora dispozițiile prezentei legi se aplică(...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Pentru imobilul teren situat în situat în București, [redacted] reclamanta nu are dosar de despăgubire înregistrat la Secretariatul CNCI

Ulterior, transmiteri dosarului de către entitatea emitentă, acesta va fi soluționat potrivit dispozițiilor noii legi.

Până atunci CNCI nu poate cădea în pretenții, întrucât pârâtul, care poate fi obligat la executarea unei obligații în cadrul unui proces, trebuie să fi vreo obligație în acest sens în sarcina CNCI, instanța nu poate obliga o parte la o prestație imposibil de adus la îndeplinire.

3. Cu privire la cuantumul ce va fi stabilit în cuprinsul deciziei de compensare, în caz de validare, face următoarele precizări:

Așa cum mai sus a menționat, evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, cu modificările și completările ulterioare, în considerarea caracteristicilor tehnice ale imobilului și a categoriei de folosință la data preluării acestuia, și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.

Având în vedere aspectele expuse, solicită admiterea excepției invocate și să se respingă cererea de chemare în judecată formulată de către reclamantă, în principal ca fiind prematur formulată, iar în subsidiar, ca fiind neîntemeiată.

În drept, a invocat Legea nr. 10/2001, republicată, Legea nr. 165/2013 cu modificările ulterioare, art. 205 și următoarele din Noul Cod de Procedura Civilă.

5). Pârâtul [redacted], [redacted] a formulat *întâmpinare* prin care a solicitat respingerea acțiunii pentru următoarele considerente.

În motivele de fapt ale acțiunii s-a invocat dreptul de proprietate al autorilor reclamanților, asupra imobilului situat la adresa sus menționată, caracterul abuziv al preluării imobilului de către stat și refuzul paratului de a soluționa notificarea, iar în drept au fost invocate dispozițiile Legii nr.10/2001.

Atât petitul clar al acțiunii, cât și motivele de fapt și de drept invocate în susținerea acesteia duc la concluzia sesizării instanței de fond cu o contestație întemeiată pe Legea nr. 10/2001 îndreptată împotriva refuzului unității deținătoare de a soluționa notificarea înregistrată de reclamant.

În cazul în care bunul este deținut de una dintre unitățile menționate de art. 21 din Legea nr.10/2001 în raport de dispozițiile art. 1 alin.1,7 și alin.1 și 9 raportat la art. 20 alin.2 din același act normativ, proprietarul depus abuziv de regimul comunist are la dispoziție o cale specială de restituire în natură a dreptului.

Reglementând modalitatea de exercitare a dreptului la restituirea imobilelor preluate abuziv, Legea nr.10/2001 a instituit două etape ale procedurii de restituire una necontencioasă și alta contencioasă în art. 22 a stabilit partide între care se desfășoară aceste proceduri.

Aceasta, deoarece, unitatea deținătoare este singura abilitată de legiuitor să emită o decizie sau după caz, dispoziție de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent sau de restituire în natură.

Unitatea deținătoare nu poate, însă să emită decizie, respectiv, dispoziție decât dacă este investită cu soluționarea unei notificări formulate în condițiile art.22 și următoarele din lege.

O asemenea condiție prealabilă nu încalcă prevederile art.21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție întrucât vizează faza administrativă a procedurii necontencioase și nu afectează substanța dreptului garantat. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în cauza „Golder contra Regatului Unit”, 1975 că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut”, precum și că „există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.”

De altfel, accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil este asigurat, sub toate aspectele cadrul procedurii judiciare prevăzută de Capitolul III al Legii nr.10/2001, deci în condițiile și pe căile prevăzute de legea specială.

Notificarea reclamanților urmează a fi analizată pe cale administrativă și dacă se va fi stabilit ca imobilul face obiectul Legii nr. 10/2001, solicitantul nu se numără printre categoriile de persoane exceptate de la beneficiul legii, s-a făcut dovada dreptului de proprietate, s-a formulat notificare în termen legal și restituirea în natură este posibilă doar în parte potrivit legii, se va emite o dispoziție de restituire, iar pentru partea de imobil nerestituibilă se va emite o dispoziție de restituire în natură și de propunere de acordare de măsuri reparatorii. Constatăm că pentru soluționarea notificării, s-a instituit un nou termen în sarcina unității deținătoare, altul decât cel stabilit prin art.25.1 din legea nr.10/2001. Mai mult prin art.32.1 din legea 165/2013 se instituie un termen de decădere în procedura administrativă de 120 zile în care persoanele care se considera îndreptățite pot completa cu înregistrări dosarele depuse la entitățile investite de lege.

Mai mult decât atât, Normele Metodologice fac vorbire de necesitatea existenței, alături de notificare și celorlalte acte, a unei precizări a persoanei îndreptățite la restituire în sensul că nu mai deține alte probe, ce condiționează paratul în a se pronunța asupra notificării, (pct.23.1 din H.G. nr. 498/2003). Pct. 28.1 din aceeași hotărâre de guvern condiționează pronunțarea asupra notificării de existența unei declarații exprese că nu mai are alte dovezi de prezentat din partea persoanei îndreptățite la restituire.

Obligația instanței de judecată de a soluționa pe fond notificarea, în cazul refuzului unității deținătoare întemeiată în drept pe decizia nr. XX/19.03.2007 nu o îndreptățește pe aceasta să nesocotească prevederile speciale ale Legii nr. 10/2001 în ceea ce privește restituirea bunului.

În cazul unei astfel de contestații instanța nu poate acorda mai mult decât ar fi putut-o face entitatea investita cu soluționarea notificării și nu poate ignora dispozițiile, la fel de obligatorii, ale Legii nr. 10/2001.

Pentru aceste considerente, solicită admiterea excepției invocate iar pe fond apreciază ca cererea reclamantilor este neîntemeiată, motiv pentru care solicită să fie respinsă.

Solicita proba cu acte.

În drept a indicat art. 205 Cod procedura civilă.

Prin încheierea de ședință din 14.02.2018 tribunalul luat de *precizarea la acțiune*, în sensul că se solicită ca prin hotărârea care va fi pronunțată să se constate că reclamanta este persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de lege, să se restituie în natură terenul liber și să se constate dreptul la măsuri reparatorii în echivalent puncte pentru partea de teren care nu poate fi restituită în natură.

La același termen tribunalul a respins excepția tardivității cu consecința decăderii invocată de pârâtul [REDACTED] ca neîntemeiată; a admis excepția prematurității invocată de pârâta C.N.C.I. cu privire la cererea de chemare în judecată formulată de către reclamantă în ceea ce privește la acordarea măsurilor reparatorii în echivalent; a încuviințat pentru părți probele, respectiv proba cu înscrisuri, proba cu expertiza topografică.

În considerentele sentinței civile nr.2619/14.12.2018, Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă a arătat următoarele:

Tribunalul a reținut că prin cererea introductivă la instanță, astfel cum a fost precizată, reclamanta a solicitat să se constate că reclamanta este persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de lege, să se restituie în natură terenul liber și să se constate dreptul la măsuri reparatorii în echivalent puncte pentru partea de teren care nu poate fi restituită în natură, iar în drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile Legii nr. 10/2001 și a Legii nr. 165/2013.

A arătat Tribunalul că *s-a susținut de către reclamanta că a solicitat restituirea imobilului teren* în suprafață de 12,40 ha care a aparținut autorului său – [REDACTED], cererea fiind înregistrată sub nr. 34334/21.09.2005 la Primăria sectorului 1 București (f. 17), iar *pe situația de fapt*, Tribunalul a reținut:

Din actul de vânzare autenticat sub nr. 33114/25.11.1931 la Tribunalul Ilfov – Secția Notariat rezultă [REDACTED], în calitate de vânzător și [REDACTED] ca garant, pe de o parte, și [REDACTED] în calitate de cumpărător, pe de altă parte, a intervenit vânzare-cumpărarea bunului imobil teren în suprafață de 4000 mp, teren plantat cu pomi, cuprins în planul de parcelare ca Lotul nr. 133-IV, teren situat pe raza comunei suburbane Băneasa, jud. Ilfov (f. 10-12).

În ceea ce privește trecerea imobilului în proprietatea statului, tribunalul a reținut că la dosarul cauzei nu s-au depus acte din care să rezulte acest aspect.

În acest sens, tribunalul a reținut și adresa nr. 819767/16.04.2009 emisă de Primăria Municipiului București – Serviciul Evidența Proprietății, în care se precizează că această instituție nu deține acte din care să rezulte trecerea terenului în proprietatea statului (f. 21).

Din *certificatul de moștenitor nr. 805/1982* rezultă că de pe urma defunctului [REDACTED] decedat la 06.11.1965 au rămas ca moștenitori [REDACTED] – soție, [REDACTED], fiecare cu o cotă de 1/4. Se menționează că nu au acceptat moștenirea, potrivit art. 700 C.civ., Po [REDACTED] (f. 13,14 respectiv f. 42).

Din *certificatul de moștenitor nr. 242/12.02.1991* emis de Notariatul de Stat sector 1 rezultă că de pe urma defunctei [REDACTED], decedată la 24.04.1989, a rămas ca unic moștenitor [REDACTED], fiică, pentru întreaga masă succesorală. Se menționează că nu a acceptat moștenirea, potrivit art. 700 C.civ., [REDACTED], soț (f. 15,16).

Certificatul amintit a fost rectificat prin încheierea nr. 8960/02.08.2006 în sensul că s-a consemnat numele moștenitoarei ca fiind corect [REDACTED] (f. 46).

În apărare, pârâții au susținut că reclamanta nu a solicitat terenul în litigiu în termenul prevăzut de lege.

Verificând susținerile pârâților, tribunalul a reținut următoarele:

Pentru a fi persoană îndreptățită la restituire în sensul dispozițiilor Legii 10/2001, contestatoarea trebuie să îndeplinească, cumulativ, două condiții: - *imobilul să facă parte dintre „Imobilele preluate în mod abuziv de stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite” (art. 1 alin. (1) din lege);* - *persoana care solicită restituirea să fie persoană fizică, proprietar al imobilului la data preluării în mod abuziv a acestora (art. 3 alin. 1 lit. (a) din lege) sau moștenitor legal sau testamentar al persoanelor fizice îndreptățite (art. 4 alin. 2 din lege).*

Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001: „Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil”, iar potrivit alin. 5: „Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.”

Termenul de 6 luni amintit a fost prelungit succesiv prin OUG 109/2001 și OUG 145/2002 astfel încât data finală pentru depunerea notificărilor a fost 14 februarie 2002.

La dosarul cauzei nu există însă o astfel de notificare formulată de reclamantă, astfel cum în mod corect a observat și pârâtul – prin Primarul General în apărare în întâmpinare.

Este reală susținerea reclamantei că a formulat numeroase cereri adresate diverselor autorități, astfel cum va arăta în continuare tribunalul, însă niciuna dintre ele nu se situează în intervalul de referință și nu se întemeiază pe dispozițiile Legii nr. 10/2001, ci sunt formulate în aplicarea legilor fondului funciar.

Așa fiind, o primă condiție cerută de lege, anume aceea a formulării unei notificări în condițiile art. 22 din Legea nr. 10/2001 nu a fost îndeplinită.

Cu toate acestea, tribunalul reține că prin Procesul-verbal din 16.03.2016, făcând aplicarea dispozițiilor art. 43 din Legea nr. 165/2013, Subcomisia sectorului 1 București a hotărât trimiterea documentației aflată la dosarul format la cererea formulată de [REDACTED] în baza legilor fondului funciar, în vederea soluționării dosarului potrivit Legii nr. 10/2001, menționând terenurile asupra cărora a fost deja reconstituit dreptul de proprietate, precum și faptul că documentația depusă de [REDACTED] este incompletă pentru restul terenurilor solicitate (f. 19,20, respectiv f. 50-57).

Se menționează în procesul verbal privind cererea înregistrată sub nr. 34334/2005 formulată de reclamantă, urmează să se verifice dacă a fost înregistrată la Primăria Municipiului București o notificare potrivit Legii nr. 10/2001 precum și să se verifice actele solicitate în dosarul nr. 25790/3/2007 al Tribunalului București – Secția a V-a (f. 19,20).

A mai reținut tribunalul că reclamanta a formulat cereri în baza Legii nr. 10/2001 pentru alte imobile, astfel cum rezultă din procesul verbal amintit, notificări care au fost deja soluționate, respectiv notificarea nr. 14/2001 soluționată prin Dispoziția nr. 8231/30.05.2007 privind restituirea în natură și nr. 8232/30.05.2007 pentru restituirea în echivalent și notificarea nr. 915 privind imobilul [REDACTED], pentru care a fost emise dispozițiile amintite mai sus.

Se precizează în acest proces verbal că: „În ceea ce privește cererea nr. 3010/14.03.1991 la care petenta revine prin cererea nr. 34334/21.09.2005 cât și prin cererea nr. 8778/16.03.2009, urmează a se avea în vedere că cererea nr. 3010/1991 a fost depusă la Primăria Comunei Otopeni, stând la baza emiterii adeverinței nr. 720/16.03.1992 de către Primăria Comunei Otopeni” (f. 54, ultimul paragraf). În procesul verbal se arată că „prin

cererea nr. 28475/26.10.2010 petenta revine la cererea nr. 34334/2005 în ceea ce privește reconstituirea dreptului de proprietate pentru loturile 40,41 și 140, solicitând acordarea de despăgubiri pentru diferența de suprafață, precizând că renunță la acordarea unor terenuri în compensare (f. 56, paragraf 1). Abia ulterior, *prin cererea nr. 11825/19.04.2013 petenta „înțelege să completeze cererea nr. 34334/2005, cu suprafața de 4000 mp ce face obiectul lotului 133-IV conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 33114/1931” cât și cu restul suprafețelor de teren menționate în borderoul recensământului din 1948.* În finalul procesului verbal, se arată că în temeiul art. 43 din Legea nr. 165/2013 se declină competența pentru cererile nesoluționate cu privire la terenurile care intră sub incidența art. 36 alin. 5 din Legea nr. 18/1991 respectiv art. 34 din Legea nr. 1/2000 către Comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001 din cadrul Primăriei Municipiului București (penultim paragraf, f. 57).

Potrivit **art. 43 din Legea nr. 165/2013:** „Cererile depuse în temeiul art. 36 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 34 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, care vizează teren cu categoria de curți construcții, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se transmit comisiilor constituite pe lângă autoritățile publice locale pentru aplicarea Legii nr. 10/2001, în vederea soluționării”.

Dispozițiile legale amintite privesc competența organelor locale care vor finaliza prevederile de restituire, iar nu înlocuirea dispozițiilor legilor fondului funciar în baza cărora au fost constituite dosarele administrative cu dispozițiile Legii nr. 10/2001.

Interpretarea se impune și din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 10/2001, care prevăd că: „(1) *Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare*”, dispoziții care nu au fost abrogate și nici modificate prin Legea nr. 165/2013.

Așa fiind, tribunalul a constatat ca fiind nefondată cererea întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001, în lipsa unei notificări formulată, condiție prealabilă și obligatorie.

În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 43 din Legea nr. 165/2013, tribunalul a reținut că dispozițiile amintite nu se pot interpreta în sensul că o cerere formulată în baza Legii nr. 18/1991 se convertește în una formulată potrivit Legii nr. 10/2001, întrucât dispozițiile celor două legi se exclud reciproc de la aplicare, astfel cum s-a reținut.

Chiar în ipoteza în care s-ar accepta această ipoteză, tribunalul a constatat că reclamanta nu a formulat cererea în termenul legal nici potrivit legilor fondului funciar.

Astfel, tribunalul a reținut că reclamanta a formulat mai multe cereri în baza legilor fondului funciar, multe dintre ele deja soluționate.

Întrucât terenul în litigiu a făcut obiectul unui act de proprietate distinct, se impunea ca pentru acesta să se formuleze o cerere în care terenul să fie indicat în mod distinct, astfel cum, de altfel, reclamanta a procedat cu restul imobilelor moștenite de la autorul său, însă abia prin cererea nr. 11825/19.04.2013 petenta *„înțelege să completeze cererea nr. 34334/2005, cu suprafața de 4000 mp ce face obiectul lotului 133-IV conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 33114/1931” cât și cu restul suprafețelor de teren menționate în borderoul recensământului din 1948, astfel cum rezultă neîndoiește din cererea aflată la f. 28 dosar.*

Mai mult, nu rezultă din actele aflate la dosarul cauzei că terenul în litigiu era inclus în acela amintit în borderoul recensământului din 1948. Din extrasul emis de Arhivele Naționale rezultă că la nivelul anului 1948 în Borderoul populației, proprietăților și exploatațiilor agricole din orașul București figurau [redacted] cu teren în suprafață de

27ha,5400mp, 2 **parcele**, din care 18 ha 6600 mp era teren arabil, 3 ha erau grădini de zarzavat, 1 ha pășuni, 3ha8800mp livezi, 5000mp păduri și 5000mp curți (f. 104).

Rezultă că terenul în litigiu nu figurează în matricola privind terenul arabil, până la nivelul anului 1948 (f. 23).

A mai reținut tribunalul că **dispozițiile art. 43 din Legea nr. 165/2013 sunt incidente numai în ipoteza în care:** terenului îi sunt aplicabile dispozițiile art. 36 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, iar potrivit dispozițiilor legale menționate: „(5) *Terenurile fără construcții, neafectate de lucrări de investiții aprobate, potrivit legii, din intravilanul localităților, aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și a altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere*”.

- ori îi sunt aplicabile dispozițiile art. 34 din Legea nr. 1/2000, în care se prevede că: „*Terenurile fără construcții neafectate de lucrări de investiții aprobate potrivit legii sau cu lucrări ce au fost deteriorate, distruse și nu mai prezintă nici o valoare de întreținere, preluate în orice mod, inclusiv cu titlu de donație, considerate proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și ale altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz*”.

Or, din actele aflate la dosarul cauzei nu rezultă că sunt îndeplinite aceste condiții. Mai mult, pentru a se face aplicarea acestor dispoziții, se impunea ca reclamanta să fi formulat o cerere în termenele prevăzute de legile fondului funciar. Or, la data de 19.04.2013 când reclamanta solicită acest teren, orice termen prevăzut de legile fondului funciar, inclusiv potrivit Legii nr. 247/2005, era împlinit. Nu poate fi acceptată ipoteza unei „completări” a unor cereri anterioare prin indicarea unor imobile distincte, care formau obiectul unor titluri de proprietate distincte, o astfel de ipoteză fiind contrară atât dispozițiilor Legii nr. 10/2001 în care se preciza în mod expres că *pentru fiecare imobil se formulează o notificare distinctă*, cât și în raport cu dispozițiile Legii nr. 18/1991 astfel cum a fost modificată și completată.

Faptul că prima cerere pentru imobilul în litigiu este formulată abia în anul 2013 rezultă și din obiectul procurii date de către reclamantă. Astfel, prin procura autenticată sub nr. 813/06.04.2005 la BNP Luca și Dumitrescu, rezultă că reclamanta [redacted] îi acordă mandat d-lui [redacted], în vederea redobândirii următoarelor imobile: 1) imobilul format din construcție și teren [redacted], menționat în actul de partaj voluntar nr. 8943/04.11.1911; 3) terenul în suprafață de 900 mp și despăgubiri pentru imobilul situat în [redacted] 4) teren în suprafață de 14.000 mp, situat în București, [redacted] conform actelor de proprietate nr. 6877/18.03.1931; 5) terenul în suprafață de 13750 mp, situat în [redacted] conform actelor de proprietate nr. 6782/16.03.1992, nr. 18094/30.11.1939, nr. 42640/04.12.1939 și nr. 9262/02.04.1942; 6) teren în suprafață de 700 mp, situat în [redacted] (f. 115, vol. 1). Deși din cererea nr. 11825/19.04.2013 este omisă precizarea că se formulează prin mandatar, tribunalul a constatat că cererea este formulată de către mandatar (f. 28), fiind același scris și aceeași semnătură ca și în cererea nr. 34334/22.05.2005 (f. 17).

Prin Legea nr. 247/2005, **art. 8 din Legea nr. 10/2001** a fost modificat și completat, astfel: „Art. 8. - (1) *Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare*”.

A reținut tribunalul că din probele aflate la dosar nu rezultă modul de preluare a terenului în proprietatea statului, dar nu rezultă nici că acesta s-ar fi regăsit în cadrul unei cooperative agricole de producție.

Or, prin Legea nr. 247/2005 se aduc modificări Legii nr. 18/1991, menționându-se că la articolul 11, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (21), cu următorul cuprins: : „(21) Terenurile preluate abuziv de cooperativele agricole de producție de la persoanele fizice, fără înscriere în cooperativele agricole de producție sau de către stat, fără nici un titlu, revin de drept proprietarilor care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate, pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane.”, rezultând că această solicitare se impunea a fi anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005, fiind făcută în termenele prevăzute de Legea nr. 18/1991.

În sfârșit, potrivit 8 din Legea nr. 247/2005, la articolul 27, după alineatul (2) din Legea nr. 18/1991 se introduc alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins: " (2¹) Proprietarii sau moștenitorii acestora care nu s-au înscris în cooperativa agricolă de producție, nu au predat sau nu li s-au preluat la stat terenurile prin acte translativ de proprietate vor putea cere prefectului, prin comisiile de fond funciar, titluri de proprietate conform prezentei legi. Acestor categorii de proprietari și moștenitori le sunt aplicabile numai prevederile art. 64".

Art. 2² nu prezintă interes în cauză, făcând referire la terenurile care au fost deja înstrăinate: „(2²) În cazurile în care s-au emis titluri de proprietate în mod abuziv altor persoane decât foștii proprietari iar aceștia dețineau la acel moment adeverințe de proprietate și aveau posesia terenului, comisiile de fond funciar vor revoca titlurile emise cu încălcarea legii, dacă acestea nu au intrat în circuitul civil.” Cum termenul prevăzut de Legea nr. 247/2005 s-a împlinit la 30.11.2005, iar prin Legea nr. 247/2005 se puteau completa cererile formulate anterior în baza legilor funciar, rezultă neîndoielnic că, dincolo de termenul legal prevăzut de această lege, nu se mai puteau formula alte completări, în sensul solicitării altor imobile.

În sfârșit, tribunalul a precizat că terenul de 4000 mp este diferit de cel de 5000 mp menționat în recensământul din 1948, acest din urmă teren fiind restituit în natură reclamantei și autorului său Aniția Nicolae, astfel cum rezultă din procesul verbal de punere în posesie din 26.03.1992, din care rezultă punerea în posesie a supra terenului în suprafață de 5000 mp, situat în [REDACTED]

Din raportul de expertiză topo-cadastrală efectuat de d-na expert Popa Ionela rezultă că imobilul în litigiu poartă adresa [REDACTED]

La aceeași dată, reclamanta împreună cu tatăl său [REDACTED] au fost puși în posesie și asupra terenului în suprafață de 1400mp, situat în aceeași zonă (f. 112).

În sfârșit, a mai reținut tribunalul că prin Decizia nr. 19/2017, ÎCCJ (Complet DCD/C) stabilește că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 1, art. 3 pct. 1 – 4, art. 11 alin. (1) și art. 33 alin. (1) din aceeași lege, prevederile Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, **sunt incidente cu privire la imobilele în legătură cu care există cauze aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a acestei legi, numai dacă pentru imobilele respective s-au formulat cereri din categoria celor prevăzute la art. 3 pct. 1 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare.**”

Dispozițiile art. 3 pct. 1 din Legea nr. 165/2013 fac referire la: „1. cereri - **notificările formulate** în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **cererile formulate** în temeiul prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 1/2000 pentru

reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, cererile formulate potrivit Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare”.

Concluzionând, tribunalul a reținut, pe de o parte, că reclamanta nu a făcut dovada preluării terenului din patrimoniul autorilor săi, având în vedere că nici în recensământul din 1948 acest teren nu mai figura în patrimoniul autorilor reclamantei, nu există acte de preluare a terenului, iar *faptul că terenul se află în proprietatea statului nu este suficient prin el însuși pentru a proba că a fost preluat de la autorii reclamantei, iar pe de altă parte, întrucât reclamanta și autorii săi nu au solicitat restituirea terenului în litigiu în termenele prevăzute de lege.*

Pentru a fi persoană îndreptățită la restituire în sensul dispozițiilor Legii 10/2001, contestatoarea trebuie să îndeplinească, cumulativ, două condiții: - imobilul să facă parte dintre „Imobilele preluate în mod abuziv de stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite” (art. 1 alin. (1) din lege); - persoana care solicită restituirea să fie persoană fizică, proprietar a imobilului la data preluării în mod abuziv a acestora (art. 3 alin. 1 lit. (a) din lege) sau moștenitor legal sau testamentar al persoanelor fizice îndreptățite (art. 4 alin. 2 din lege).

În acest sens este și jurisprudența constantă a instanțelor, tribunalul reținând cu titlul de exemplu decizia nr. 3349/2014 a ÎCCJ, în care Înalta Curte statuează în sensul că: „...nu prezintă relevanță justificarea dreptului de proprietate al pârâtei asupra bunului notificat, de vreme ce, și în cazul în care titlul unității deținătoare era valabil obținut, reclamantul ar fi putut beneficia de măsuri reparatorii în temeiul legii speciale, cu condiția, însă, de a proba existența dreptului de proprietate în patrimoniul autorilor săi la momentul depunerii, precum și preluarea abuzivă”.

Pentru considerentele care preced, tribunalul a respins cererea în contradictoriu cu pârâții [REDACTAT] – [REDACTAT], astfel cum a fost precizată, ca fiind neîntemeiată, față de pârâta [REDACTAT] fiind admisă excepția prematurității prin încheierea de ședință din 14.02.2018.

6. Apelul împotriva sentinței antemenționate, exercitat de apelanta reclamantă:

Împotriva încheierii de ședință din 14.02.2018 și împotriva sentinței civile nr.2619/14.12.2018, pronunțate de Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă, a formulat **apel reclamanta** [REDACTAT], care a solicitat admiterea apelului, schimbarea sentinței apelate, în tot și admiterea acțiunii, având în vedere următoarele motive:

Apelanta – reclamantă apreciază că hotărârea este netemeinică și nelegală, motiv pentru care, în temeiul art. 480 alin. (2) din Codul de Procedura Civilă, solicită admiterea apelului, schimbarea în tot a hotărârii și a încheierii apelate și admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, pentru următoarele considerente:

I. Cu privire la excepția prematurității cererii față de parata [REDACTAT] hotărârea instanței este pronunțată cu aplicarea greșită a dispozițiilor art. 35 alin. (3,) din Legea nr.165/2013 și art. 34 alin. (5) lit. b) din Legea 165/2013, cu încălcarea Deciziei CCR 686/2014 și cu încălcarea art. 6 și art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Astfel:

Potrivit art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (C.E.D.O):„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen

, rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...] ”

Judecata echitabilă și termenul rezonabil vizează inclusiv față de executare, respectiv, termenul în care o persoană care s-a adresat justiției reușește să-și valorifice efectiv dreptul recunoscut de instanța.

În acest sens, legiuitorul a completat art. 34 din Legea 165/2013 prin OUG 98/2016, stabilind ca termenul de 60 de luni nu se aplica atunci când instanța stabilește calitatea de persoană îndreptățită și întinderea dreptului. Astfel, prin noul alin. (5) lit. b), art. 34 este pus în acord cu art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013 și cu Decizia CCR 686/2014.

Dispozițiile art. 35 alin. (3) coroborat cu art. 35 alin. (2) din Legea 165/2013 instituie o derogare de la regula și termenele stabilite prin art. 34 din Legea 165/2013 care stabilește ca, atunci când entitatea investită (unitatea deținătoare) nu emite Decizia de soluționare a Notificării în termenul prevăzut de art. 33, instanța devine competentă să soluționeze pe fond notificarea, să stabilească calitatea de persoană îndreptățită și întinderea dreptului, dar și să dispună, prin aceeași hotărâre și acordarea efectivă a măsurilor reparatorii în echivalent, aceasta obligație putând fi stabilită exclusiv în sarcina CNCI, evident.

Prin urmare, instanța investită cu o acțiune întemeiată pe dispozițiile art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013 are dreptul și, în același timp, are obligația, de a se pronunța asupra tuturor drepturilor arătate de art. 35 alin. (3), fiind obligată să dispună inclusiv acordarea efectivă de măsuri compensatorii pentru bunul preluat abuziv de Stat, ceea ce se concretizează, conform legii, în obligarea CNCI de a emite Decizia de compensare.

Prin Decizia CCR 686/2014 Curtea a stabilit ca dispozițiile art. 7 și art. 21 din Legea 165/2013 sunt neconstituționale, în măsura în care stabilesc competența CNCI de a dispune validarea/invalidarea unor drepturi stabilite prin hotărâre judecătorească.

Astfel, în situația în care dreptul și întinderea dreptului sunt stabilite prin hotărâre judecătorească, CNCI nu mai are alte atribuții, decât obligația de a emite Decizia de compensare conform hotărârii judecătorești, iar actele dosarului notificării îi sunt opozabile prin comunicare de către instanța în procesul în care se pronunța hotărârea prevăzută de art. 35 alin. (2) și art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013.

A interpreta dispozițiile art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013 în sensul ca, deși legea prevede obligația instanței de a se pronunța prin aceeași hotărâre prin care constată dreptul în sensul acordării acestui drept (acțiune în realizare) aceasta obligație nu poate fi dispusă numai după ce dosarul comunicat către CNCI de către instanța, se mai comunica, încă o dată, în forma identifică, pe cale administrativă, pentru a stagna 60 de luni fără alt scop decât acela de a se emite Decizia de compensare conform hotărârii judecătorești, reprezintă o gravă încălcare a principiului proporționalității, consacrat de art. 18 din Convenție și o încălcare a art. 6 din Convenție, privind termenul rezonabil de soluționare a procesului civil, lato sensu.

Pentru aceste considerente acțiunea nu este prematură, ci este întemeiată pe dispozițiile exprese ale art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013 coroborat cu art. 34 alin. (5) din Lege.

2. Pe fondul cauzei, apelanta – reclamantă **apreciază ca în mod greșit a considerat instanța ca, urmare a incidenței art. 43 din Legea 165/2013, cererea nu se va soluționa în continuare conform Legii nr.10/2001. Hotărârea este lipsită de temei legal**

Cu privire la consecințele aplicării art. 43 din Legea 165/2013: Art. 43 din Legea 165/2013 (în baza căruia cererea a fost declinată de Subcomisia de fond funciar a Sectorului 1 către Comisia de aplicare a Legii 10/2001 a municipiului București) prevede: „Cererile depuse în temeiul art. 36 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 34 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, care vizează teren cu categoria de curți construcții, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se transmit comisiilor constituite pe lângă autoritățile publice locale pentru aplicarea Legii nr. 10/2001, în vederea soluționării ”

Este corecta susținerea instanței de fond în sensul ca, potrivit art. 8 din Legea 10/2001, nu intra sub incidența acestei legi terenurile care intra sub incidența legilor fondului funciar, dar dispozițiile legii 165/2013, fiind ulterioare și de imediata aplicare, conferă dispozițiilor art.43 caracter de norma specială pentru terenurile din categoria la care face referire norma care este derogatorie de la regula și care se aplica prioritar față de art. 8 din Legea 10/2001.

Astfel dacă au fost formulate cereri la comisiile de fond funciar, care au ca obiect terenuri din categoria la care face referire art. 43, adică terenuri care au intrat sub reglementarea art. 36 alin. (5) din Legea 18/1991 și art. 34 din Legea 1/2000, la data intrării în vigoare a acestor legi, *aceste cereri rămân valabil formulate și înregistrate, conform legilor fondului funciar, însă după adoptarea Legii 165/2013, ele vor intra sub incidența Legii 10/2001, atât în privința competenței de soluționare, cat și a procedurilor de soluționare.*

Astfel, apelanta - reclamantă apreciază că este contrară legii susținerea instanței de fond, în sensul ca în cazul imobilelor care intra sub incidența art. 43 din Legea 165/2013 și pentru care se transferă cererile de la Comisiile de fond funciar către Comisiile de aplicare a Legii 10/2001, s-ar aplica retroactiv și termenele de înregistrare a cererilor prevăzute de Legea 10/2001. Susținerea contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție și dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul Civil.

Cererile înregistrate în termen conform legilor fondului funciar rămân valabil înregistrate chiar dacă se declina conform art. 43 din Legea 165/2013 către Comisiile Legii 10/2001.

3. Apelanta – reclamantă apreciază, de asemenea, ca este contrara legii susținerea instanței de fond în senul ca, în cazul imobilelor prevăzute de art. 43 din Legea 165/2013, nu se aplica dispozițiile Legii 10/2001 nici măcar după declinarea competenței către comisiile legii 10/2001, ci comisia Legii 10/2001 va aplica tot procedurile fondului funciar și regulile și procedurile reconstituirii dreptului în natura sau/echivalent.

Or, Legea 10/2001 nu prevede proceduri de soluționare specifice legilor fondului funciar, nu prevede procedura validării cererilor și a înaintării către o Comisie județeană și nici procedura emiterii titlului de proprietate de către Prefect, proceduri prevăzute exclusiv de legile fondului funciar. Nici Legea 165/2013 nu conține dispoziții în sensul ca cererile declinate conform art. 43 vor fi soluționate în continuare conform procedurilor de fond funciar, care vor fi aplicabile și Comisiei Legii 10/2001.

Cum legea nu conține astfel de dispoziții, nici interpretul legii nu poate aprecia astfel, adăugând la lege.

Cererile declinate de la Comisia de fond funciar la Comisia de Legea 10/2001 conform art. 43 din Legea 165/2013, vor fi soluționate după declinare conform procedurilor și criteriilor stabilite de Legea 10/2001.

4. Contrar opiniei instanței de fond, nu se poate considera ca legiuitorul a adaptat dispozițiile art. 43 din Legea 165/2013 doar pentru ca cererile de fond funciar, care au ca obiect imobile (din categoria celor prevăzute de art. 36 alin. (5) din Legea 18/1991 sau art. 34 din Legea 18/1991, aflate în prezent în intravilan, să fie declinate la Comisiile de Legea 10/2001 doar pentru a fi respinse ca tardive (pentru ca nu sunt înregistrate în termenul prevăzut de Legea 10/2001) sau pentru a fi respinse ca nefondate ori inadmisibile(pentru ca legea 10/2001 nu cuprinde procedurile de restituire specifice fondului funciar).

Apelanta – reclamantă apreciază ca intenția legiuitorului nu a fost una subversiva, ci din contra, legiuitorul a voit ca dispozițiile art. 43 sa producă efectele sale firești, care se corelează cu economia Legii 165/2013, „ de accelerare a procedurilor de restituire ”, iar nu de împiedicare subtilă a acestora.

Sensul art. 43 din Legea 165/2013 este acela de a trece în competența Legii 10/2001 soluționarea cererilor cu privire la terenurile care la data preluării erau terenuri agricole (conform definiției din art. 2 din Legea 18/1991), care au fost preluate cu sau fără titlu de către Stat, iar în prezent, după 50 - 60 ani de transformări urbanistice, au devenit

, terenuri în intravilan, la fel ca alte terenuri care, prin situare, destinație și mod de preluare de către Stat, intra sub incidența Legii 10/2001.

Astfel, apelanta – reclamantă apreciază ca **legiutorul, adoptând art. 43 din Legea 165/2013**, a încercat să evite suprapunerea de competente (și uneori chiar de titluri) în privința terenurilor din intravilan și **a trecut toate cererile în competența Comisiei de Lege 10/2001, care, firește ca va soluționa cererile conform criteriilor prevăzute de art. 1, 7, 9, 10 și 18 din lege (în natura sau cu propunere de acordare de compensare în echivalent), prin Decizia/Dispoziția prevăzută de art. 21 și art. 22 din Legea 10/2001.**

Prin urmare consideră netemeinica și nelegala hotărârea instanței care a respins acțiunea pe motiv ca nu sunt incidente procedurile de restituire prevăzute de Legea 10/2001 în cazul imobilelor care sunt declinate de la Comisia de fond funciar, conform art. 43 din Legea 165/2013 sau că cererea înregistrată conform legilor fondului funciar este de respins de facto ca tardivă după declinare.

Cu privire la greșita respingere ca tardivă a cererii înregistrată la subcomisia de aplicare a legilor fondului funciar de pe lângă Primăria Sectorului 1, prin raportare la legile fondului funciar, apelanta – reclamantă arată următoarele:

3.1. În mod greșit instanța de fond a reținut ca apelanta – reclamantă a solicitat terenul în cauză abia în anul 2013; în fapt, prin cererea înregistrată sub nr. 34334/21.09.2005 pe rolul Subcomisiei de fond funciar Sector 1 București, a cerut restituirea tuturor terenurilor pe care autorul său, Ștefan Z Marinescu, le-a deținut în București, sector 1 și care au fost preluate abuziv de Stat și a individualizat în cerere unele dintre aceste imobile.

Apelanta-reclamantă a anexat cererii actele care fac dovada proprietății pentru imobilele care au aparținut autorului, printre care și contractul de vânzare cumpărare nr. 33114/25.11.1931 autentificat de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat, titlul autorului asupra terenului în suprafața de 4000 mp, fost lot 133 - IV din parcelarea Montesquieu.

Art. 9 din Legea 18/1991, astfel cum a fost modificată ulterior, stabilește numai următoarele cerințe de forma pentru cererea de reconstituire a dreptului de proprietate:

Potrivit art. 9 alin. (4) și (5) din Legea 18/1991: „(4) Cererea va cuprinde:a) numele și prenumele persoanei solicitante și domiciliul acesteia; - cerința îndeplinită;b) calitatea de titular sau de moștenitor al dreptului de proprietate pentru care i s-a reconstituit sau urmează să i se reconstituie acest drept, potrivit prezentei legi; - cerința îndeplinită;c) suprafața de teren care i s-a reconstituit și diferența pe care o solicită” - nu era cazul. (5) La cerere se va anexa: a) copie xerox de pe titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, de pe procesul-verbal ori de pe fișa de punere în posesie; b) copii xerox de pe actele doveditoare ale dreptului de proprietate pentru suprafețele de teren solicitate în plus;c) o declarație în care se va menționa, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire ori prin constituire, de familie, potrivit prezentei legi, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități ori de la mai mulți autori. ”

Prin urmare, cererea apelantei - reclamante înregistrată sub nr. 34334/21.09.2005 la Comisia de Aplicare a Legilor de fond funciar, prin care a solicitat reconstituirea dreptului pentru toate terenurile autorului, îndeplinește toate condițiile de forma pentru înregistrarea sa valabilă și pentru investirea Comisiei cu soluționarea acesteia, inclusiv în privința lotului 133 - IV din Parcelarea Montesquieu.

Legea nu prevede alte cerințe de forma ale cererii. Faptul că imobilul ce face obiectul cauzei nu a fost indicat în mod expres prin adresa în cererea înregistrată la Primăria Sectorului 1, ci s-a menționat în cerere are ca obiect **„toate celelalte proprietăți și imobile ce au aparținut unchiului meu, Ștefan Marinescu ”** nu echivalează cu lipsa cererii pentru acest imobil întrucât, dispozițiile legale care reglementează cererile înregistrate în baza Legii 18/1991 sau Legii 247/2005, nu impun indicarea 7 adresei terenului solicitat.

3.3. Totodată. Potrivit art. 11 alin. (8) din HG 850/2005 pentru punerea în aplicare a legilor fondului funciar:

În cazul în care după înregistrarea cererii, fostul proprietar prezintă probe doveditoare înainte de punerea în posesie, pentru suprafețe mai mari avute în proprietate, reconstituirea se face pentru întreaga suprafață dovedită. ”

Astfel, potrivit dispoziției citată mai sus, dacă în baza legilor fondului funciar s-a înregistrat o cerere în termen pentru restituirea unui singur imobil de exemplu, dar, pana la soluționarea acelei cereri prin punerea în posesie, persoana îndreptățită poate pretinde și alte suprafețe de teren, aducând probe în dovedirea dreptului.

Prin urmare, chiar dacă prin cererea 34334/2005 apelanta – reclamantă nu ar fi solicitat toate terenurile autorului său, atâta timp cât nu a fost pusă în posesie pentru toate terenurile indicate expres în cerere, pot completa cererea cu alte suprafețe, conform art.11 alin. (8) din Legea 18/1991.

Pentru aceste considerente, apelanta – reclamantă solicită să se constate ca cererea sa înregistrată sub nr. 34334/21.09.2005 îndeplinește condițiile de forma pentru a investi Comisia de fond funciar și cu reconstituirea dreptului asupra lotului 133 - IV preluat de Stat de la autorul său, [REDACTAT], cererea 1825/2013 având caracter de precizare, nu de completare, deși poate fi făcută și completarea cererii inițiale. Cererea 34334/21.09.2005, completata ulterior, a fost depusa în termen legal și îndeplinește toate cerințele prevăzute de lege, astfel ca instanța a respins în mod nefondat acțiunea apelantei - reclamante pe motiv ca nu ar fi respectat termenul prevăzut de legile fondului funciar.

4. Cu privire la termenul în care apelanta – reclamantă a formulat și înregistrat la Primăria sector 1 cererea 34334/21.09.2005, față de dispozițiile Legii 247/2005 - care a modificat dispozițiile Legii 18/1991 și Legii 1/2000, arată ca aceasta cerere este în termen, față de următoarele dispoziții legale:

4.1. Așa cum rezulta din actele aflate la dosar, *autorul apelantei-reclamante, [REDACTAT], a deținut un teren agricol în suprafața de 4.000 mp, [REDACTAT] dobândit prin actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 33114/25.11.1931 de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat.*

4.2. Având în vedere destinația terenului - agricol - la data preluării de către Stat, apelanta – reclamantă a formulat cerere de restituire în baza legilor fondului funciar, astfel cum au fost modificate ulterior (Legea 18/1991, modificata prin Legea 1/2000, modificata prin Legea 247/2005) înregistrată la Primăria sectorului 1, subcomisia de aplicare a legilor fondului funciar, sub nr. 34334/21.09.2005.

Art. 33 alin. (1) din Legea 1/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea 247/2005 și OUG 127/2005, dispune: „Persoanele fizice si persoanele juridice care nu au depus in termenele prevăzute de Legea 169/1997 si de prezenta lege cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate, sau, după caz, actele doveditoare, pot depune astfel de cereri pana la 30 noiembrie 2005 inclusiv (termen prelungit ulterior).

Cererea apelantei – reclamante a fost formulata în termen, la data de 21.09.2005, fiind înregistrată sub nr. 34334 în registrul Subcomisiei de fond funciar Sector 1.

Prin urmare, pentru imobilul în cauza, situat în fosta comuna Băneasa, care în prezent este incorporat în aria administrativa a municipiului București, in mod corect apelanta – reclamantă a formulat cerere în baza Legii 18/1991, completata cu Legea 1/2000 si prin Legea 247/2005, respectând termenul prevăzut de Legea 247/2005.

In concluzie: hotărârea instanței de fond, care considera ca apelanta – reclamantă a formulat cerere de reconstituire pentru terenul în cauza abia în anul 2013, este nefondata și este contrara probelor din dosar.

Totodată, hotărârea instanței de fond, care considera ca termenul prevăzut inițial de Legea 18/1991 pentru înregistrarea cererilor de reconstituire, nu a fost prelungit, este lipsita de temei legal și contravine dispozițiilor legale citate mai sus.

Pentru toate aceste considerente, apelanta – reclamantă solicită admiterea apelului, schimbarea în tot a hotărârii apelate și admiterea acțiunii, constatând ca pentru terenul preluat

abuziv de Stat, care la data preluării avea destinație agricolă, iar acum are destinația curți-construcții, a formulat cerere în termen legal, cerere declinată corect la Comisia de aplicare a Legii 10/2001.

Apelanta – reclamantă a făcut dovada dreptului de proprietate cu actul de proprietate al autorului său, Stefan Marinescu.

Prin Adresa nr. 81767/5157/16.09.2009 Primăria Municipiului București a confirmat faptul ca terenul în cauza a fost preluat abuziv și fără titlu.

Potrivit art. 11 alin. (2) din Legea 18/1991, astfel cum a fost modificată prin Legea 247/2005: „, Terenurile preluate abuziv... sau de către stat, fără niciun titlu, revin de drept proprietarilor care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate, pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane ”,

Art. 36 alin. (5) din Legea 18/1991 dispune: „, Terenurile fără construcții, neafectate de lucrări de investiții aprobate, potrivit legii, din intravilanul localităților, aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și a altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere. ”

Art. 34 din Legea 1/2000 dispune: „,Terenurile fără construcții, neafectate de lucrări de investiții aprobate potrivit legii sau cu lucrări ce au fost deteriorate, distruse și nu mai prezintă nici o valoare de întrebuințare, preluate în orice mod, inclusiv cu titlu de donație, considerate proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și ale altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz. ”

Nota: Decretul 712/1966 nu constituie un mod de preluare, ci doar actul normativ prin care Statul a paralizat orice acțiune în revendicare a terenurilor preluate fără titlu, instituind prescripția instantanee în privința acestora.

Potrivit art. 43 din Legea 165/2013 cererea 34334/2005 a fost declinată la Comisia de Aplicare a legii 10/2001. Dosarul a fost înregistrat sub nr. 93013/11.04.2016 la PMB.

Conform art. 33 din Legea 165/2013, Comisia avea obligația de a emite Dispoziția de restituire sau cu propunere de măsuri reparatorii în echivalent până la 01.01.2017. După acest termen, devine competentă instanța să soluționeze cererea, constatând calitatea de persoană îndreptățită (în contradictoriu cu pârâții) și obligând [REDACTAT] să restituie în natura teren liberul și CNCI să emită Decizia de despăgubire pentru suprafața de teren ocupată.

In cauza, entitatea investită Primăria Municipiului București, nu a emis Dispoziția de restituire în natura sau cu propunere de acordare a măsurilor reparatorii în echivalent în termenul prevăzut de art.33 din Legea 165/2013, motiv pentru care, în temeiul art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013: „, instanța de judecată se va pronunța asupra existenței dreptului ”(cerere care se soluționează în contradictoriu cu unitatea deținătoare și cu Prefectul, care ar avea competența de a aviza pentru legalitate actul administrativ, dar și cu CNCI, care are competența de a valida/invalida propunerea de acordare a măsurilor reparatorii, în cazul în care măsurile se propun în echivalent), instanța suplinind procedura administrativă,, instanța de judecată va dispune restituirea în natura ”(cerere care se soluționează în contradictoriu cu [REDACTAT] și cu Prefectul, așa cum rezulta și din dispozițiile art. 21 și 22 din Legea 10/2001)

Expertiza realizată în cauza a stabilit ca o suprafața de teren de 3927,83 mp este teren liber, care poate fi restituit în natura, iar 21 mp reprezintă teren ocupat, care nu poate fi restituit în natura.

„, instanța de judecată se va pronunța asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune... acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi”

Prin urmare, văzând dispozițiile art. 35 alin. (3) din Legea 165/2013, văzând concluziile raportului de expertiză administrat la prima instanță, apelanta – reclamantă solicită admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței apelate și admiterea acțiunii, iar prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

1. Obligarea , prin Primar, sa îi restituie în natura apelantei – reclamante terenul liber, [redacted], în suprafața de 2948,43 mp, cu număr cadastral atribuit 229039, așa cum se identifica prin raportul de expertiza întocmit de expert judiciar Popa Ionela, având următoarele laturi și vecinătăți: La Nord - pe o lungime totala de 286.78 m, se învecinează cu str. București - Ploiești nr. 107; La Sud - pe o lungime totala de 287,09 m, se învecinează cu str. București - Ploiești 123 A și 125; La Est - pe o lungime de 13.80 m, se învecinează cu sos. București — Ploiești, cu nr. cadastral atribuit 217477; La Vest - pe o lungime de 13.79 m, se învecinează cu str. București-Ploiești, cu nr. cadastral atribuit 228821.

2. Să se constate dreptul apelantei - reclamante la măsuri reparatorii în echivalent pentru suprafața de teren de 21 mp, care nu se poate restituit în natura, fiind afectată de drumuri publice și să fie obligată pârâta CNCI sa emită Decizia de despăgubire pentru suprafața de teren ocupata.

Probe, în suplimentarea probatoriului în apel, proba cu acte.

În drept, art. 43 din Legea 165/2013, art. 9 alin. (4) și (5), art. 11 alin. (2) și art. 36 alin. (5) din Legea 18/1991, art. 33 alin. (1) din Legea 1/2000, art. 1, 7, 9, 10, 18,21,22 din Legea 10/2001, art. 6 alin. (1) din Codul Civil, art. 15 alin. (2) din Constituția României

Intimata – pârâta [redacted]

[redacted] a formulat **întâmpinare la apel**, arătând că prin motivele de apel s-a criticat soluția dispusă doar cu privire la admiterea prematurității formulării cererii în contradictoriu cu CNCI, temeiul de drept aplicabil și în privința termenului de formulare a notificării.

Analizând probatoriul administrat, instanța de fond, investită cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art.35 alin.2 din Legea nr.165/2013, a reținut că apelanta - reclamantă a solicitat terenul în suprafață de 4000 de mp situat în București, [redacted]

[redacted] teren dobândit de autorul reclamantei - [redacted], prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.33114/25.11.1931 prin cererea nr.34334/19.04.2013.

În susținerea cererii de chemare în judecată reclamanta a anexat cererea nr. 34334/21.09.2005 prin care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate pentru mai multe terenuri moștenite de aceasta de la mama sa [redacted], de la bunica sa ([redacted]) și de la unchiul său (col. [redacted]), cerere depusă la Primăria Sectorului 1.

Prin procesul verbal al ședinței din data de 16.03.2016 Subcomisia sectorului 1 al municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a dispus declinarea competenței de soluționare a cererilor nesoluționate, formulate de [redacted] cu privire la suprafețele de teren ce intră sub incidența dispozițiilor art.43 din Legea nr.165/2013, către Comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001 din cadrul Primăriei Municipiului București.

Analizând probatoriul administrat, instanța de fond a reținut că, din actul de vânzare autentificat sub nr. 33114/25.11.1931 la Tribunalul Ilfov - Secția Notariat rezultă că [redacted] în calitate de vânzător și [redacted] ca garant, pe de o parte, și [redacted] în calitate de cumpărător, pe de altă parte, a intervenit vânzare-cumpărarea bunului imobil teren în suprafață de 4000 mp, teren plantat cu pomi, cuprins în planul de parcelare ca Lotul nr. 133-IV, teren situat [redacted] (f. 10-12). In ceea ce privește trecerea imobilului în proprietatea statului, tribunalul a reținut că la dosarul cauzei nu s-au depus acte din care să rezulte acest aspect.

În mod temeinic și legal instanța de fond a constatat că în speță nu sunt incidente dispozițiile art. 43 din Legea nr.165/2013, în contextul în care acestea vizează terenurile intravilane **neagricole**, iar potrivit actului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.33114/25.11.1931 autorul reclamantei - [redacted] a cumpărat „ un teren plantat cu pomi fructiferi”

Având în vedere că atât obligația de a depune acte doveditoare ale dreptului de proprietate, cât și obligația de a face dovada vechiului amplasament intră în sarcina exclusivă a solicitanților și abia ulterior, în baza tuturor documentelor doveditoare și a îndeplinirii celorlalte condiții, autoritățile competente pot efectua verificări și emite acte, intimata – pârâtă apreciază că în mod temeinic și legal cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a putea beneficia de măsuri reparatorii în condițiile legilor speciale de reparație, solicitanții trebuie să facă dovada, printre alte aspecte, și a faptului că acest teren a fost preluat de către stat în perioada de referință a legii și în mod abuziv. În lipsa unor mijloace de probă concrete, *faptul notoriu al efectuării unor preluări abuzive de către statul comunist nu este suficient pentru a extrage o prezumție judecătorească în sensul că într-o anumită cauză concretă a operat o asemenea preluare.*

Continuitatea deținerii terenului solicitat de reclamantă nu este demonstrată de niciun înscris, aceasta nereușind să facă dovada dreptului de proprietate asupra suprafeței de teren solicitată, și nu a reușit să facă dovada suprafeței adusă în cooperativa agricolă de producție sau preluată prin legi speciale ori în orice mod de la fostul proprietar.

Prin urmare, față de cele mai sus invocate apreciază apelul ca nefondat, instanța de apel urmând să verifice, potrivit dispozițiilor art. 479 NCPC, soluția atacată, atât din punct de vedere al temeiniciei, statuând dacă situația de fapt reținută prin hotărâre este concordantă cu probele administrate în cauză și a fost corespunzător stabilită, dar și sub aspectul legalității, respectiv dacă prima instanța a identificat, interpretat și aplicat corect normele de drept material incidente situației de fapt deduse judecății.

În drept, intimatul a invocat dispozițiile art. 205 alin.2 coroborat cu art.471 alin.5 NCPC și pe prevederile legale invocate mai sus.

Intimata pârâtă CNCI a depus **întâmpinare la apel** solicitând respingerea criticilor de apel care vizează motivele de apel s-a criticat soluția dispusă de prima instanță asupra excepției prematurității formulării cererii în contradictoriu cu CNCI.

Alte întâmpinări nu au fost formulate.

În apel s-au administrat probele cu înscrisuri.

II. Problema de drept pentru a cărei dezlegare prealabilă este necesară pronunțarea unei hotărâri de către Înalta Curte de Casație și Justiție-în complet pentru dezlegarea chestiunii de drept: dacă în cazul cererilor înaintate de Comisile de fond funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar.

III. Jurisprudență

Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat cu privire la problema de drept a art. 43 din Legea nr. 165/2013.

Nici Curtea Constituțională nu s-a pronunțat în jurisprudența sa cu privire la textul art. 43 din Legea nr. 165/2013.

Din jurisprudența Curții de Apel București se rețin: decizia nr. 181A/13.02.2019, atașată, dată în dosarul nr. 26779/3/2017, decizia nr.1815A/19.12.2019, atașată, dată în dosarul nr. 21720/3/2017 al Curții de APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI FAMILIE, decizia nr. 1016A/26.09.2018, atașată, dată în dosarul nr.25087/3/2017 al Curții de Apel București Secția a IV-a Civilă.

Astfel, decizia nr. 181A/13.02.2019 a dispus admiterea apelului și schimbarea în parte a sentinței apelate , în sensul că: Admite în parte cererea și obligă pârâtul [REDACTAT]

_____ să soluționeze cererile formulate de _____
 _____ în baza legilor fondului funciar.

A arătat în esență următoarele considerente: Legea nr. 165/2013 a schimbat numai procedura de soluționare-entitatea administrativă abilitată legal la soluționarea cererii, neschimbând și dispozițiile legale după care trebuie apreciată calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii acordate de legiuitor prin art. 35 al Legii nr.18/1991 parțial modificat de Legea nr. 165/2013;

calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii acordate de legiuitor prin art. 35 al Legii nr.18/1991 nu se stabilește în baza art. 11, 3 și 4 ale Legii nr.10/2001 cum cere apelanta-reclamantă în prezentul proces, ci direct în baza art. 35 alin. 5 al Legii nr.18/1991 care nu formează însă cauza juridică a cererii de chemare în judecată în prezentul proces(situația de fapt calificată juridic), astfel că nu se va putea proceda la depășirea limitelor cererii de chemare în judecată, în sensul ca instanța să se pronunțe pe altă cauză juridică decât cea care a fost dedusă nefondat judecării de apelanta-reclamantă din art. 11,3 și 4 din Legea nr.10/2001, deoarece acest lucru este interzis de prevederile art.482 rap. la art.22 alin. 6 și art. 9 alin. 2 din Codul de procedură civilă;

Jurisprudența Curții Constituționale privind neprorogarea prin noi dispoziții legale a termenelor Legii nr.165/2013, invocată de apelantă, nu are legătură cu litigiul de față, iar dreptul de acces la instanță al apelantei reclamante este într-adevăr de necontestat, el fiind garantat de art. 21 din Constituție, însă instanța de judecată este întocmai obligată de condițiile legii (Codului de procedură civilă) în care se exercită accesul la justiție, respectiv de principiul disponibilității care guvernează procesul civil român, să respecte limitele cererii de chemare în judecată, fiindu-i interzis a se pronunța în afara limitelor acesteia pe altă cauză juridică(situație de fapt calificată juridic), astfel că, în limitele permise obiectului judecării de față din Legea nr.165/2013 invocată de asemenea de reclamantă în cererea de chemare în judecată, care nu poate fi supus, cum s-a arătat, dispozițiilor art. 11,3 și 4 din Legea nr.10/2001, ci numai prevederilor art. 35 alin. 5 din Legea nr.18/1991, în raport de criticile de apel se cuvine schimbarea în parte a sentinței apelate, în sensul admiterii numai în parte a cererii de chemare în judecată.

Decizia nr.1016A/26.09.2018 a dispus anularea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță cu considerentele: „Curtea constată că, deși instanța a pronunțat o soluție care reprezintă fondul cauzei, afirmațiile părților nu au fost efectiv și real cercetate, întrucât lipsește analiza efectivă referitoare la situația concretă din speță, în fapt și în drept. Obiectul cauzei este plângere împotriva refuzului unei entități investite de lege, în sensul art. 2 pct. 4 din legea 165/2013, de a soluționa cererea de restituire a terenului, caz în care revine instanței de judecată obligația de a stabili care este structura cu atribuții în procesul de restituire și normele aplicabile, independent de temeiul de drept invocat de reclamant care în mod rezonabil s-au ghidat după răspunsul Primăriei Sectorului 3 conținut de adresa nr. 6226/ 19.05.2016, prin care se face aplicarea art.43 din Legea 165/2013. De altfel, în situația în care tribunalul ar fi constatat că în mod greșit cererea a fost trimisă spre soluționare comisiei de aplicare a Legii 10/2001, avea posibilitatea, în condițiile art. 131 alin.2 NCPC, să stabilească instanța competentă material să judece plângerea împotriva refuzului de soluționare a cererii de restituire a terenului.

Constatând că refuzul de soluționare a cererii de restituire a terenului poate fi analizat doar din perspectiva Legii 10/2001, judecătorul fondului nu a analizat în concret obiectul litigiului, astfel cum a fost formulat, precum și prin raportare la temeiurile de drept invocate, și nu a oferit o dezlegare reală a cauzei sub toate aspectele, situație ce conduce la

- *admiterea apelului și anularea sentinței, cu trimiterea spre rejudecare, la solicitarea apelanților, conform art. 480 alin. 3 NCPC*”.

Decizia 1815A/19.12.2019 a dispus anularea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță cu următoarele considerente în esență: „ Conchizând, grefat pe acest context expus, al neconfigurării preliminar, a temeiului juridic aplicabil notificării formulate, se observă că tribunalul nu a avut coordonatele juridice obligatorii necesare soluționării cauzei, fie și prin prisma chestiunii tardivității notificării formulate.

Este corect faptul că instanța de judecată nu este ținută de încadrarea juridică realizată de comisia locală de fond funciar când a înaintat notificarea, comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001, însă în egală măsură, *instanța de judecată trebuia însăși să stabilească în mod preliminar, potrivit art. 22 Cod Procedură Civilă, temeiul juridic concret al notificării, temei în raport de care apoi, să își construiască raționamentul juridic, inclusiv în privința soluționării excepției de tardivitate a notificării formulate invocate.*

Neprocedând astfel, prima instanță de judecată a pronunțat o hotărâre judecătorească reformabilă, impunându-se pe cale de consecință, admiterea apelului promovat, anularea parțială a sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare a acțiunii în contradictoriu cu pârâtul [REDACTED], la tribunal, întrucât respingerea cererii față de pârât prin prisma exclusiv a excepției de tardivitate a notificării, excepție care reprezintă doar un fine de neprimire, nu reprezintă o cercetare a fondului cauzei, fiind așadar, incidente prevederile art. 480 al. 3 Cod Procedură Civilă, apelanta solicitând trimiterea cauzei spre rejudecare.

În rejudecare, tribunalul va stabili temeiul juridic concret al notificării, potrivit tuturor considerentelor expuse, putând administra în această direcție, orice probă pe care o consideră necesară, inclusiv expertiză dacă apreciază, pentru a se lămuri astfel, toate aspectele anterior ilustrate în prezenta decizie, astfel încât în final, instanța de trimitere să poată pronunța o hotărâre judecătorească legală și temeinică în privința excepției de tardivitate a notificării și subsecvent, a cererii de chemare în judecată formulate”.

Iar, prin Decizia nr. XX/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite, publicată în M. Of. nr. 764 din 12 noiembrie 2007, s-a dispus: Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, stabilesc:

Instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate.

IV. Motivele pentru care este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: dacă în cazul cererilor înaintate de Comisiile de Fond Funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar.

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei

lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, respectiv: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Aceste condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, aflându-se în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel investite să soluționeze cauza, iar Curtea de Apel București, investită cu soluționarea apelului, urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță și să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 și art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Pe scurt, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 alin.1 Cod proc.civ. sunt îndeplinite în cauză, astfel:

1. *existența unei cauze aflate în curs de judecată*

Această condiție este îndeplinită deoarece litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea se află în curs de judecată, pe rolul Curții de apel București – Secția a III-a Civilă.

2. *cauza să fie soluționată în ultimă instanță*

Această condiție este îndeplinită, deoarece Curtea de Apel București urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care este definitivă, potrivit art. 634 alin.1 pct.4 C.pr.civ. coroborat cu art. 35 rap. la art. 43 din Legea nr. 165/2013.

Astfel, în privința pârâtului prin Primar General, cu privire la care este necesară dezlegarea unei chestiuni de drept de către ICCJ, tribunalul a fost sesizat prin cererea de chemare în judecată *precizată* a reclamantei, introdusă după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, cu o acțiune având ca obiect obligarea pârâtului [REDACTAT] să soluționeze cererea de reconstituire a dreptului de proprietate nr. 34334/21.09.2005, în sensul să emită în temeiul art. 43 al Legii nr. 165/2013 și Legii nr. 10/2001 dispoziția de restituire în natură pentru terenul liber de construcții în suprafață de 2948,43 mp s [REDACTAT], și respectiv să se constate îndreptățirea reclamantei, în referire la obligația pârâtului [REDACTAT] să emită dispoziția cu propunere de acordare de măsuri compensatorii, pentru restul terenului de 21 mp de la aceeași adresă imposibil de restituit în natură conform expertizei judiciare administrate la prima instanță, de persoană îndreptățită la măsuri

* compensatorii, acțiunea fiind întemeiată pe dispozițiile art. 43 al Legii nr. 165/2013 dar și ale Legii nr. 10/2001.

Potrivit dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, dispozițiile noului Cod de procedură civilă se aplică proceselor începute după intrarea acestuia în vigoare, deci după data de 15 februarie 2013, potrivit art. 81 din Legea nr. 76/2012 așa cum a fost modificat prin OUG nr. 4/2013.

Apelul de față este o cale ordinară de atac împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză promovată pe rolul instanței de judecată la data 21.06.2017, prin urmare îi sunt aplicabile dispozițiile din noul Cod de procedură civilă.

Față de obiectul și temeiul juridic al acțiunii promovate de către reclamantă în acțiunea precizată, cu privire la calea de atac sunt incidente dispozițiile art. 35 alin. 3 și 4 rap. la art. 43 din Legea nr. 165/2013), „Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului”).

3. *de chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a litigiului*

Condiția este îndeplinită, deoarece dezlegarea dată de instanța supremă acestei chestiuni de drept se va regăsi în soluția ce va fi explicată în considerentele deciziei ce urmează a fi pronunțată în cauză.

Astfel, tribunalul în mod greșit a soluționat procesul în considerarea unei excepții de tardivitate a formulării cererii de retrocedare în procedura administrativă, deși în motivarea în fapt a cererii de chemare în judecată reclamanta a invocat că demersul judiciar a fost determinat de refuzul pârâtului Municipiu București prin Primar General de a-și îndeplini obligațiile ce decurg din art. 43 al Legii nr. 165/2013 în baza cererii de retrocedare nr. 34334/21.09.2005, solicitând în primul rând obligarea pârâtului MB prin PG la emiterea dispoziției de restituire în natură sau după caz cuprinzând, pe baza constatării instanței asupra calității de persoană îndreptățită, propunerea de acordare a măsurilor compensatorii – deci cererea cu privire la acest pârât are ca obiect obligația de a face, respectiv obligarea pârâtului acesta de a soluționa *cererea de retrocedare nr. 34334/21.09.2005 ce a fost formulată legal în condițiile Legii nr. 1/2000 al cărei termen de solicitare de retrocedare în baza art. 34 al acesteia a fost prelungit în Legea nr. 247/2005*, și a indicat că temeiul de drept principal al acțiunii este dat de Legea nr. 165/2013 (art. 43).

Prin apelul formulat împotriva acestei sentințe, apelanta-reclamantă a contestat greșita admitere a tardivității notificării de către tribunal, *considerând în motivele de apel că prima instanță a exclus analiza fondului cauzei* prin pronunțarea ei pe excepția prematurității capătului de acțiune formulat separat contra CNCI, respins ca prematur, și prin pronunțarea ei, în privința capătului de cerere formulat în principal pentru restituire în natură și în subsidiar pentru obligarea pârâtului MB prin PG la emitere de dispoziție cu propunere de măsuri compensatorii pe calea constatării de instanță a calității reclamantei de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, *motivată de prima instanță pe greșita reținere a tardivității notificării pe motiv că trebuia ca reclamanta să fi formulat, pentru imobilul teren în litigiu, separat o notificare în baza Legii nr. 10/2001 și respectiv ignorându-se de prima instanță, prin sentința apelată, dispozițiile legale incidente și conținutul cererii de retrocedare nr. 34334/21.09.2005 în care reclamanta a cerut reconstituirea dreptului de proprietate pentru toate terenurile proprietatea autorului său Marinescu Ștefan*.

Deși, prin cererea de apel, apelanta-reclamantă menționează în petitul cererii că solicită schimbarea sentinței apelate în sensul admiterii acțiunii, în motivele cererii de apel se plânge de nedezlegarea fondului de către sentința apelată sens în care *criticile de apel se subsumează motivelor stabilite de legiuitor pentru anularea hotărârii judecătorești cu reținere pentru evocarea fondului în condițiile în care niciuna dintre părți nu a solicitat trimiterea la prima instanță*.

Astfel, conform dispozițiilor art. 480 alin. 3 C.pr.civ., constatând că în mod greșit prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului, instanța de apel va anula hotărârea apelată și va judeca procesul, evocând fondul.

Instanța de apel nu a considerat necesar să fie pronunțată în cauză în prealabil și o decizie intermediară, prin care să fie anulată sentința de primă instanță, deoarece, în primul rând, textul art. 480 alin. 3 C.pr.civ. nu o impune, iar în al doilea rând, apelul de față poate fi soluționat printr-o decizie unică atât timp cât părțile nu au învederat necesitatea administrării unor probe noi pentru rejudecare.

Or pe aceste probleme, o dezlegare de principiu este necesar a fi dată în vederea preîntâmpinării creării de jurisprudență neunitară de către Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura deschisă de art. 519 C.proc.civ. care nu poate fi ignorată.

În continuare, dezlegarea ce va fi dată de instanța supremă chestiunii de drept în discuție va produce consecințe juridice asupra soluției pe fond și asupra raportului juridic de drept substanțial dedus judecății.

Dacă Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, va statua în sensul că art. 43 din Legea nr. 165/2013 derogă de la art. 8 teza a doua din Legea nr. 10/2001, în sensul că se stabilește în baza Legii nr. 10/2001, în aplicarea art. 43 al Legii nr. 10/2001, calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii pentru solicitantul care a depus cerere de reconstituire în termenele legislației fondului funciar la comisia/subcomisia de fond funciar care a înaintat-o spre soluționare în temeiul textului antemenționat Comisiei de Aplicare a Legii nr. 10/2001, atunci soluția va fi de admitere pe fond a acțiunii în privința pârâtului [REDACTAT] și de obligare a pârâtului MB prin PG de a emite o Dispoziție în baza în baza art. 43 al Legii nr. 165/2013 și a Legii nr. 10/2001 care să constituie răspuns la cererea de retrocedare nr. 34334/21.09.2005, prin retrocedare în natură după caz prin propunere de măsuri compensatorii prin puncte pentru terenul cerut după cum acesta este liber sau afectat de detalii de sistematizare care să facă imposibilă restituirea în natură.

Dacă Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, va statua în sensul că art. 43 din Legea nr. 165/2013 se completează cu prevederile de la art. 8 teza a doua din Legea nr. 10/2001, neconținând vreo derogare de la ele, în sensul că se stabilește în baza legislației fondului funciar, în aplicarea art. 43 al Legii nr. 10/2001, calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii pentru solicitantul care a depus cerere de reconstituire în termenele legislației fondului funciar la comisia/subcomisia de fond funciar care a înaintat-o spre soluționare în temeiul textului antemenționat Comisiei de Aplicare a Legii nr. 10/2001, atunci soluția va putea fi :

de respingere pe fond a capătului de acțiune îndreptat contra pârâtului [REDACTAT], dacă apelanta reclamantă conform principiului disponibilității procesuale ar considera că nu i se aplică în stabilirea calității de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii și legislația fondului funciar în completarea art. 43 din Legea nr. 165/2013, deși cererea de retrocedare pe care a formulat-o, nr. 34334/21.09.2005 a fost deja analizată cu putere de lucru judecat în *decizia nr.1815A/19.12.2019 din dosarul nr. 21720/3/2017 al Curții de APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI FAMILIE*, decizie pe care însăși a depus-o la dosar, și stabilită ca fiind formulată pe toate temeiurile de drept, atât din Legea nr. 10/2001 cât și din Legislația fondului funciar.

Decizia nr.1815A/19.12.2019 a dezlegat deja, cu putere de lucru judecat (art.430 C.proc.civ.), atât că **prin cererea de reconstituire nr. 34334/21.09.2005 reclamanta a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate pentru toate terenurile ce au aparținut unchiului său Marinescu Ștefan**, cât și că „în cadrul notificării apelanta a precizat, în mod expres, faptul că solicită reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente și despăgubiri, „conform legilor proprietății: Legea 18, Legea 169, Legea 10, Legea 1, Legea 247, etc.”, ceea ce conform deciziei nr.1815A/19.12.2019, „prin

raportare atât la formularea cererii prin intermediul unui procurator persoană fizică, deci nu al unui avocat, specialist al dreptului, cât și la principiul profesionalismului care guvernează activitatea funcționarului public – impus de art. 3 lit. d din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici (în vigoare la data formulării notificării): „d) profesionalismul, principiu conform căruia funcționarii publici au obligația de a îndeplini atribuțiile de serviciu cu responsabilitate, competență, eficiență, *corectitudine* și conștiinciozitate”, similar de altfel, prezentului art. 368 lit. d din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ – *determină obligația decelării ... textelor concrete de lege din actele normative indicate de parte, care sunt incidente situației de fapt relative notificării formulate*”, decizia nr.1815A/19.12.2019 *conchizând că* „, notificarea formulată nu suferă de vreo carență fundamentală”:

sau, după caz, de admitere în parte pe fond a capătului nr. unu al acțiunii precizate, cu respectarea principiului disponibilității procesuale în privința reclamantei, și de obligare a pârâtului MB prin PG de a emite o Dispoziție, *în baza art. 43 al Legii nr. 165/2013 și art. 34 din Legea nr. 1/2000 completată de Legea nr. 247/2005 cu privire la prorogarea termenului de solicitare a retrocedării, care să constituie răspuns la cererea de retrocedare nr. 34334/21.09.2005*, prin retrocedare în natură sau după caz prin propunere de măsuri compensatorii prin puncte pentru terenul de 4000 mp cerut ca agricol la data preluării și respectiv categoria curți construcții la data soluționării cererii de reconstituire (măsurat în expertiza topografică judiciară administrată la prima instanță și stabilit ca și compus din suprafețele de 2948,43 mp situat în București, sector 1, Șoseaua București Ploiești nr.123A-125, și respectiv cea imposibil de restituit în natură de 21 mp, de la aceeași adresă, conform expertizei judiciare administrate la prima instanță), după cum acesta este liber sau afectat de detalii de sistematizare care să facă imposibilă restituirea în natură.

4. *chestiunea de drept enunțată este nouă*

În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat cu privire la art. 43 al Legii nr. 165/2013.

Curtea constată că este îndeplinită condiția noutății, deoarece *problema „reînvierii” Legii nr. 10/2001 în lipsa unei notificări în baza ei sau a legislației fondului funciar în speță art. 34 din Legea nr. 1/2000 al cărei termen de solicitare a reconstituirii dreptului de proprietate pe cale administrativă la comisia/subcomisia de fond funciar a fost prorogat de legea nr. 247/2005, în privința răspunsului la cererea de reconstituire legal formulată de reclamantă în anul 2005 - nr. 34334/21.09.2005 - a devenit una actuală*, după ce la Comisia de Aplicare a Legii nr. 10/2001 s-a declinat de subcomisia de fond funciar cererea de reconstituire a dreptului de proprietate formulată în baza legislației fondului funciar cu termen prelungit de Legea nr. 247/2005, fără ca entitatea investită prin dispoziția art. 43 din Legea nr. 165/2013, Comisia de Aplicare a Legii nr. 10/2001 a Municipiului București, să emită Dispoziție de soluționare a cererii de reconstituire (retrocedare), sens în care [REDACTED] a fost chemat în judecată în acțiunea precizată.

În acest moment, există riscul unei practici viitoare neunitare în privința *modalității de soluționare a acțiunilor având ca obiect obligație de a face întemeiate pe art. 43 din Legea nr. 165/2013*, în condițiile în care legiuitorul nu numai că nu a mai considerat necesar a reglementa nici necesitatea expirării vreunui termen de 6 luni ca cel prevăzut de art. 35 alin. 2 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care în aceeași lege nr. 165/2013 a stabilit termene mai scurte de soluționare a cererilor de reconstituire formulate în baza legislației fondului funciar decât în cazul notificărilor formulate în baza Legii nr. 10/2001, dar nu a mai considerat necesar a arăta măcar *în baza cărei legi se stabilește calitatea de persoană îndreptățită*, după legea pe care cererea de retrocedare (cerere de reconstituire în accepțiunea legislației fondului funciar respectiv notificare în accepțiunea Legii nr.10/2001) a fost formulată sau după legea nr. 10/2001 în baza căreia a luat ființă comisia de aplicare a ei,

motiv pentru care considerăm că *mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile este util și necesar, problema de drept fiind una concretă, serioasă și suficient de dificilă, în privința căreia nu s-a cristalizat încă o practică judiciară, cel trei hotărâri judecătorești care au fost mai sus expuse și care vor fi atașate spre a fi înaintate la ICCJ împreună cu prezenta sesizare neavând consistența unei jurisprudențe (ce presupune un număr însemnat de hotărâri judecătorești, unitare sau nu) pe problema de drept de dezlegat în cauza de față.*

5. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau a unei alte sesizări pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție la data pronunțării încheierii de sesizare.

Fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate a sesizării și mai ales condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât între problemele de drept care fac obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei există un raport de dependență, în sensul că hotărârea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o pronunță în procedura mecanismului judiciar de unificare a practicii judiciare produce un efect direct și concret asupra soluției din procesul pendinte, se va dispune sesizarea ICCJ pentru dezlegarea chestiunii de drept dezbătute la termenul din 7.10.2020.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Reprezentanta apelantei-reclamante a arătat la termenul din 7.10.2020 că ar fi utilă o astfel de solicitare înaintată Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea aspectului de drept, deținând doar două hotărâri pronunțate până în prezent de Curtea de Apel București cu titlu de practică judiciară din care rezultă că cererile declinate de la Comisile de fond funciar către Comisile de Aplicare a Legii nr.10/2001 nu necesită formularea unei noi notificări în baza Legii nr.10/2001, dar acestea dezleagă numai probleme adiacente problemei de drept de dezlegat în cauza de față și că dispozițiile art.43 din Legea nr.10/2001 nu precizează în mod expres și este nevoie de o interpretare prin coroborarea tuturor celorlalte dispoziții din Legea nr.10/2001 și Legea fondului funciar, așa încât o clarificare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție pe complet privind dezlegarea unor chestiuni de drept este necesară și utilă.

A arătat că interpretarea are influență directă asupra cauzei și de această lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, împrejurarea față de care apreciază că sunt îndeplinite toate condițiile pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu această chestiune.

Pe *chestiunea de drept*, dacă în cazul cererilor înaintate de Comisiile de Fond Funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar, punctul de vedere al apelantei se regăsește în critica de apel prin care susține, după criticile referitoare la a doua parte a acțiunii ce o privește pe pârâta CNCI și la formularea în termenul prorogat de Legea nr. 247/2005 a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate pe terenul ce formează obiectul litigiului, cerere formulată în anul 2005, că I se stabilește calitatea de persoană îndreptățită în baza art. 43 din Legea nr. 165/2013 dar și prin raportare la art. 11, 3 și 4 ale Legii nr.10/2001.

În concret apelanta-reclamantă susține că art. 43 al Legii nr. 165/2013 derogă de la prevederile art. 8 partea a doua al Legii nr. 10/2001 (privind terenurile pentru care s-au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în baza legislației fondului funciar), în sensul că, deși art. 8 din Legea nr. 10/2001 stabilește că nu fac obiectul Legii nr.10/2001 terenurile pentru care s-au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în baza legislației fondului funciar, art. 43 din Legea nr. 165/2013 stabilește că se va soluționa cererea de Comisia de Aplicare a Legii nr. 10/2001 prin stabilirea calității de

* - persoană îndreptătită la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001.

Intimații-pârâți nu au formulat puncte de vedere pe chestiunea de drept neprezentându-se la instanță la termenul de judecată antemenținat.

VI. Punctul de vedere motivat al al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept:

Redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

ART. 43 *Cererile depuse în temeiul art. 36 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 34 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, care vizează teren cu categoria de curți-construcții, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se transmit comisiilor constituite pe lângă autoritățile publice locale pentru aplicarea Legii nr. 10/2001, în vederea soluționării;*

Fundamentarea punctului de vedere:

Art. 36 din Legea nr. 18/1991, completat prin Legea nr. 545 din 17 octombrie 2001 care a introdus alineatul 5¹ limitând la un anumit termen posibilitatea solicitării terenului avut în vedere la alineatul 5, cu categoria curți-construcții de la momentul intrării în vigoare a Legii nr.18/1991, a prevăzut: „, (5) Terenurile fără construcții, neafectate de lucrări de investiții aprobate, potrivit legii, din intravilanul localităților, aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și a altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere. (5¹) Cererile de restituire prevăzute la alin. (5), împreună cu copiile de pe actele de proprietate, se depun la primăria localității sau, după caz, la primăriile localităților în raza cărora se află situat terenul, personal sau prin poștă, cu confirmare de primire, până la data de 1 noiembrie 2001, sub sancțiunea decăderii din termen. (6) Atribuirea în proprietate a terenurilor prevăzute de alin. (2) - (5) se va face, prin ordinul prefectului, la propunerea primăriilor, făcută pe baza verificării situației juridice a terenurilor”.

Aceste dispoziții din Legea nr.18/1991 au fost parțial modificate de Legea nr. 165/2013 la art. 43 care a modificat totodată și dispozițiile legale care privesc speța de față ale art. 34 din **Legea nr.1/2000** -lege în privința căreia Legea nr. 247/2005 a prorogat termenul de depunere a cererii de reconstituire, *dispoziții din art. 34 care privesc speța de față și care prevăd: „Terenurile fără construcții neafectate de lucrări de investiții aprobate potrivit legii sau cu lucrări ce au fost deteriorate, distruse și nu mai prezintă nici o valoare de întrebuințare, preluate în orice mod, inclusiv cu titlu de donatie, considerate proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 și ale altor acte normative speciale, se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz”.*

Legea nr. 165/2013 prevede totodată: „ART. 35(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptătită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află imobilul, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(1¹) *Litigiile privind modalitatea de aplicare a prevederilor prezentei legi sunt de competența secțiilor civile ale tribunalelor, indiferent de calitatea titularului acțiunii.*

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptătită se poate adresa instanței judecătorești

prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

Art. 15 Cererile vizând restituirea terenurilor intravilane, *agricole la data preluării abuzive*, formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se soluționează cu *respectarea limitei de 50 ha de proprietar deposedat*, cu condiția ca această suprafață să nu fi fost restituită prin aplicarea legilor fondului funciar.”.

Art 13 din Legea nr. 18/1991 cu modificările și completările ei ulterioare prevede „ (2) Moștenitorii care nu-și pot dovedi aceasta calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare *cu privire la cota ce li se cuvine* din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisiei”.

Legea nr.1/2000 prevede totodată: „art. 1 (1) Persoanelor fizice și persoanelor juridice care au formulat cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și pentru terenurile forestiere, în termen legal, li se reconstituie dreptul de proprietate în condițiile prevăzute de prezenta lege. Dispozițiile acestei legi se aplică și în cazul restituirii construcțiilor accesorii terenurilor agricole și silvice. (2) *Reconstituirea dreptului de proprietate pentru persoanele fizice prevăzute la art. 9 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se face pentru diferența dintre suprafața de 10 ha de familie și cea adusa în cooperativa agricola de productie sau preluata prin legi speciale ori în orice mod de la membrii cooperatori, dar nu mai mult de 50 ha de proprietar deposedat.*

Articolul 33(1) *Pot cere* reconstituirea dreptului de proprietate și fostii proprietari cărora li s-au respins cererile sau li s-au modificat ori anulat adeverintele de proprietate, procesele-verbale de punere în posesie sau titlurile de proprietate, prin nesocotirea prevederilor art. III din Legea nr. 169/1997. Cererile de reconstituire a dreptului de proprietate se considera a fi depuse în termen chiar dacă acestea au fost depuse la alte comisii decât cele competente potrivit legii; aceste comisii vor trimite cererile, din oficiu, comisiilor competente, instiintand despre acest lucru și persoanele indreptatite. *Persoanele fizice și persoanele juridice care nu au depus în termenele prevăzute de Legea nr. 169/1997 și de prezenta lege cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate sau, după caz, actele doveditoare pot formula astfel de cereri până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv.*

(2) În situația în care după depunerea cererilor de reconstituire s-au administrat probe care atesta alte terenuri ce au aparținut petentilor în proprietate, ele se restituie acestora pe vechile amplasamente, dacă sunt libere.

Articolul 22 Reconstituirea dreptului de proprietate, punerea în posesie și eliberarea titlurilor de proprietate, în cazul persoanelor fizice, se fac de către comisiile locale și comisiile județene sau de prefect, în conformitate cu prevederile art. 12 și art. 51 - 59 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 169/1997, cu prevederile Regulamentului privind procedura de constituire, atribuțiile și functionarea

comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1172/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu respectarea prevederilor prezentei legi.

Articolul 6(1) La stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și forestiere, în conformitate cu prevederile prezentei legi, comisiile comunale, orașenești, municipale și comisiile județene, constituite potrivit legii, vor verifica în mod riguros existența actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, precum și relevanța, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte, ținându-se seama și de dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din aceeași lege.

Articolul 5 În cazul persoanelor fizice prevăzute la art. 9 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările ulterioare, cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate în limita suprafeței de teren agricol de până la 10 ha de familie și li s-a aplicat cota de reducere potrivit legii, se restituie și diferența de suprafața neatribuită sau li se acordă despăgubiri”.

Legea nr. 10/2001 Republicată privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 prevede:

Art. 21 (1) Imobilele - terenuri și construcții - preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o ... vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare.

Art 4 (1) În cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite *coproprietare* ale bunului imobil solicitat, dreptul de proprietate se constată sau *se stabilește în cote-părți ideale*, potrivit dreptului comun.

(2) De prevederile prezentei legi beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

(3) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi.

(4) De *cotele moștenitorilor* legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire”

, iar la art. 25 *a* prevăzut „ (1) În termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare potrivit art. 23 unitatea deținătoare este obligată să se pronunțe, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, asupra cererii de restituire în natură.

(2) Persoana îndreptățită are dreptul să susțină în fața organelor de conducere ale unității deținătoare cererea de restituire în natură. În acest scop ea va fi invitată în scris, în timp util, să ia parte la lucrările organului de conducere al unității deținătoare.

(3) Decizia sau, după caz, dispoziția motivată se comunică persoanei îndreptățite în termen de cel mult 10 zile de la data adoptării.

(4) Decizia sau, după caz, dispoziția de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietății persoanei îndreptățite asupra acestuia, are forța probantă a unui înscris autentic și constituie titlu executoriu pentru punerea în posesie, după îndeplinirea formalităților de publicitate imobiliară.

(5) Proprietarii cărora, prin procedurile administrative prevăzute de prezenta lege, le-au fost restituite în natură imobilele solicitate vor încheia cu deținătorii actuali ai acestora un protocol

de predare-preluare, în mod obligatoriu, în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a deciziei/dispoziției de restituire, termen după care, dacă protocolul nu a fost semnat, se va încheia în prezența executorului judecătoresc un proces-verbal de constatare unilaterală a preluării imobilului.

(6) Decizia sau, după caz, dispoziția prevăzută la alin. (4) trebuie pusă în executare în termen de 3 ani de la data primirii ei de către persoana îndreptățită”.

(7) Prevederile alin. (1) - (6) sunt aplicabile și dispozițiilor emise de primari ori, după caz, de președinții consiliilor județene potrivit art. 21 alin. (4)”.

Conform definițiilor dicționarului explicativ verbul „a viza”, menționat de textul art. 43 din Legea nr. 165/2013, mai sus expus, înseamnă a face aluzie la ceva, a ținti.

Textul art.43 din Legea nr.165/2013 este un text incomplet dispunând doar trimiterea solicitărilor de măsuri reparatorii formulate în temeiul legislației fondului funciar, de la Comisiile de fond funciar, la Comisia de aplicare a Legii nr.10/2001, fără însă să prevadă în cea mai mică măsură în ce temei legal acestea din urmă, care primesc solicitările, urmează să le soluționeze, în baza legislației fondului funciar în temeiul căreia s-au formulat și care le reglementează prin texte legale neabrogate în prezent ci care continuuă să coexiste în paralel cu Legea nr.10/2001, cum este spre exemplu art. 13 al Legii nr.18/1991 ce stabilește că moștenitorii beneficiază de măsuri reparatorii în limita cotei de moștenire, neprofitându-le ca în cazul moștenitorilor ce au depus notificări în baza Legii nr.10/2001 cotele comoștenitorilor care nu au formulat notificări, sau care deja au produs efectele juridice ale acțiunii introduse în termenul legal imperativ-sens în care au fost înregistrate la comisiile de fond funciar-cum sunt dispozițiile legale succesive referitoare la termenele depunerii cererii de reconstituire(măsuri reparatorii) reglementate de complexul legislației fondului funciar-Legea nr. 18/1991 cu completările ei ulterioare inclusiv prin Legea nr.247/2005, sau în baza Legii nr.10/2001 ale cărei dispoziții, anterior adoptării Legii nr. 165/2013, stabiliseră competențe limitative pentru entitățile desemnate ca entități investite cu soluționarea notificării, în temeiul acestei din urmă legi, în sensul stabilirii de către aceste entități a calității de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii în baza Legii nr.10/2001 pentru notificările anume formulate în termenul și cu formalitățile acestei legi inclusiv cu luarea în considerare a dreptului special de acrescământ din art. 4 alin.3 al acestei ultime legi.

Inițial, textul art. 8 din Legea nr. 10/2001 clarificase în prima teză a lui, referitoare la terenurile extravilane, care au avut această categorie fie la data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, fie la data preluării lor de fostul regim comunist, teză care însă nu privește speța de față, că ele nu fac obiect al Legii nr. 10/2001, rămânând supuse în continuare legislației fondului funciar.

Această primă teză a art. 8 din Legea nr. 10/2001 nu este relevantă în speța de față deoarece *pentru terenul în litigiu a intervenit transmiterea cererii de retrocedare de la Comisia de Fond Funciar în baza art. 43 al Legii ulterior intervenite nr. 165/2013 la Comisia de Aplicare a Legii nr. 10/2001 pentru terenul în litigiu cerut la reconstituire cu respectarea termenului prelungit de Legea nr.247/2005 al art. 34 din legea nr. 1/2000, făcând parte din fosta comună suburbană Băneasa la data preluării și respectiv fiind situat în prezent, conform expertizei judiciare a doamnei expert Popa Ionela administrate în dosarul primei instanțe(fila 1108) în București, sector 1, Șoseaua București Ploiești nr.123A-125, adresă necontestată în apel de vreo parte.*

Legea nr. 165/2013 a reglementat accelerarea procesului de retrocedare, atât în privința măsurilor reparatorii cuvenite în baza legislației fondului funciar cât și a măsurilor reparatorii cuvenite în baza Legii nr. 10/2001, și, sesizând, strict pentru terenurile având categoria de folosință curți/construcții, concursul de reglementare între dispozițiile art. 2 ale Legii nr. 10/2001 ce definesc imobilele pentru care se cuvin măsuri reparatorii și dispozițiile art. 36 din

Legea nr. 18/1991 cu modificările și completările ei ulterioare, care nu privesc speța de față, dar și ale art. 34 din Legea nr. 1/2000 - care privesc cererea de reconstituire din 2005 din speța de față depusă de apelanta reclamantă în termenul prelungit al celui din urmă text de către Legea nr. 247/2005, cerere **în care a pretins cu respectarea termenului legal de solicitare în baza Legii nr. 1/2000(art.34) prorogat de Legea nr. 247/2005, reconstituirea dreptului de proprietate și pentru toate terenurile ce au aparținut unchiului său Marinescu Șefan**, concurs existent realmente în ciuda dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 10/2001 prin care inițial legiuitorul dorise a nu intra în domeniul de aplicare al Legii nr. 10/2001 imobilele solicitate în baza legislației fondului funciar, a stabilit transmiterea de comisiile de fond funciar, în baza art. 43 al său, la comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001, a cererilor depuse în temeiul art. 36 alin. (5) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu privesc speța de față, și al art. 34 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, care privesc speța de față, *care vizează (urmăresc un teren care în prezent are categoria de) teren curți-construcții, nesoluționate până la data intrării în vigoare Legii nr. 165/2013, în vederea soluționării, fără ca prin aceste dispoziții să schimbe pentru trecut (retroactiv) modalitatea în care s-au putut solicita măsurile reparatorii(forma și respectiv conținutul notificării, în referire la nesolicitarea depunerii ei prin executor judecătoresc ca în cazul Legii nr. 10/2001 și respectiv la nesolicitarea ca în conținutul ei să fie solicitat numai un imobil, ci rămânând valabilă solicitarea nu numai a unui, ci chiar a mai multora sau tuturor imobilelor provenite de pe urma unui sau mai multor autori, cum s-a permis de legislația fondului funciar), nici termenele legale de solicitare a măsurilor reparatorii, și fără să schimbe modalitatea în care legislația fondului funciar a reglementat cum se stabilește calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, după cum cererea de reconstituire a dreptului de proprietate a fost formulată în baza legislației fondului funciar sau Legii nr. 1/2000.*

Punctul de vedere al completului de judecată este că a făcut art.43 al Legii nr. 165/2013 o singură precizare, că terenurile la care se referă trebuie să fie categoria curți-construcții.

Deși nu a precizat care este data de raportare a categoriei de folosință menționate, cea actuală sau cea de la data preluării abuzive de către Stat a imobilului, aceasta este cea actuală de la data soluționării cererii de reconstituire așa cum rezultă chiar și din simpla definiție a verbului a viza care înseamnă a ținti, un teren categoria curți construcții la data soluționării, cererii ca și din prevederile art. 15 ale Legii nr. 165/2013 care și pentru terenurile solicitate în baza Legii nr. 10/2001 stabilesc limita din Legea nr. 18/1991 de 50 ha de proprietar deposedat dacă au fost agricole(arabile, plantate cu pomi, vii etc) la data preluării, legiuitorul specificând expres, atunci când urmărește să aibă în vedere categoria de folosință de la data preluării, respectiva dată a preluării în condițiile firești în care reglementând măsuri reparatorii legiuitorul nu reglementează pentru trecut ci numai pentru viitor, legea civilă neretroactivând.

Nu a stabilit însă deloc în ce mod se stabilește calitatea de persoană îndreptățită, conform legislației fondului funciar sau conform Legii nr. 10/2001, prin soluționarea notificării, mai ales dată fiind diferența de stabilire a întinderii calității de persoană îndreptățită, Legea nr. 18/1991 limitând-o în dispozițiile art. 13 la cota de moștenitor a celui care a depus cererea de reconstituire, iar Legea nr. 10/2001 reglementând un drept de acrescământ special al moștenitorului notifiator peste cota comoștenitorului/comoștenitorilor nenotificatori(art.4 alin.3 din Legea nr. 10/2001).

Deoarece în timp s-a modificat legal competența entității în drept a o soluționa, prin Legea nr.165/2013 fiind înlocuit Prefectul ce fusese stabilit competent, cu Comisia de Aplicare a Legii nr. 10/2001, *cum au stabilit prevederile art. 43 din Legea nr. 165/2013* ca cererea din 2005 a apelantei reclamante să se transmită *comisiilor constituite pe lângă autoritățile publice locale pentru aplicarea Legii nr. 10/2001, în vederea soluționării, a fost introdusă legal cererea de chemare în judecată de reclamantă în speța de față pentru neîndeplinirea obligației instituite de art. 43 antemenționat în privința soluționării.*

Dar *Legea nr. 165/2013 a schimbat numai procedura de soluționare-entitatea administrativă abilitată legal la soluționarea cererii, neschimbând și dispozițiile legale după care trebuie apreciată calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii acordate de legiuitor prin art. 36 al Legii nr.18/1991 și art.34 din Legea nr. 1/2000.*

Așadar, calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii acordate de legiuitor prin art. 35 al Legii nr.18/1991 nu se stabilește în baza art. 11, 3 și 4 ale Legii nr.10/2001, ci direct în baza legislației fondului funciar.

Astfel, punctul de vedere al completului de judecată este, contrar celui al apelantei, că art. 43 din Legea nr. 165/2013 nu derogă de la art.8 din Legea nr. 10/2001, ci se completează cu acesta, sens în care, în aplicarea art. 43 din Legea nr. 165/2013, calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii se stabilește în baza legislației fondului funciar(în speță art. 34 al Legii nr. 1/2000 fiind cel aplicabil pentru care s-a prorogată termenul de depunere a cererii de reconstituire prin Legea nr. 247/2005).

În acest sens, art. 8 teza a doua al Legii nr. 10/2001 stabilește „Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile ...al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare”

Așadar, din punctul de vedere al completului de judecată, obligatoriu a fi expus în cererea de sesizare a ICCJ conform art. 520 C.proc.civ., pe cererea de reconstituire a dreptului de proprietate formulată în baza legislației fondului funciar, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza legislației fondului funciar.

Cum existența acestui punct de vedere nu exclude dificultatea dezlegării chestiunii de drept ori posibilitatea formulării în viitor a altui punct de vedere în cadrul dosarelor pe rol al diferitelor complete de judecată, fiecare de susținut cu argumentele sale, se va dispune sesizarea ICCJ.

VII. Suspendarea judecării

Având în vedere că pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se va înainta prezenta sesizare pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea art. 43 din Legea nr. 165/2013, în sensul dacă în cazul cererilor înaintate de Comisile de fond funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar,

Ținând cont că, potrivit dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă, este reglementată **suspendarea judecării** cauzei de față în care se dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Curtea va face aplicarea dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă și va suspenda judecata până la soluționarea sesizării .

Se vor atașa prezentei pentru înaintare la ICCJ decizia nr. 181A/13.02.2019, dată în dosarul nr.26779/3/2017, al Curții de APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI FAMILIE, precum și cele două hotărâri judecătorești invederate de apelantă, decizia nr. 1016A/26.09.2018 dată în dosarul nr. 25087/3/2017 al CURȚII DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ, respectiv decizia nr. 1815 A/19.12.2019 din dosarul nr. 21720/3/2017 al Curții de APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI FAMILIE .

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu întrebarea preliminară următoare: „În cazul cererilor înaintate de Comisiile de Fond Funciar la Comisia de Aplicare a Legii nr.10/2001, în baza art.43 din Legea nr.165/2013, calitatea de persoană îndreptățită se stabilește în baza Legii nr.10/2001 sau în baza legislației fondului funciar?”.

În baza art.520 alin.2 din Codul de procedură civilă, suspendă judecata apelului formulat de apelanta reclamantă [REDACTED], împotriva încheierii de ședință din 26.11.2019, respectiv împotriva sentinței civile nr. 2619 din 14.12.2018, pronunțate de Tribunalul București – Secția a IV-a Civilă, în contradictoriu cu intimații pârâți [REDACTED]

Pusă la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței azi, 07.10.2020.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

Conform cu originalul
GREFIER *ed*